

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 20 FEBRUARI 1931 N° 49

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 117283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

VEILIGHEID VOOR ALLES

Naar School!

NAAR SCHOOL!

Een beetje egocentrisch zijn en blijven we wel ons heele leven lang.

In de jaren, dat we zelf nog in jekkertje of cape, met de tasch op de heup gesteund of bengelend aan het als kinderachtig verfoeide handvatsetje, den dagelijkschen weg tusschen huis en schoolpoort af-sloften, of -draafden, vormden de schoolgaande „lui” voor ons het belangwekkendste deel der natie, der maatschappij. Zij waren de lieden van beteekenis; hun uitspraken, vindingen en heldenfeiten

stonden in 't brandpunt onzer belangstelling. Verder waren er dan nog wat anderen, zoogenaamde groote-menschen, die 't ook wel altijd druk schenen te hebben, maar wier verrichtingen van 'n grenzenlooze onbelangrijkeheid en verveling waren.... Je zag ze ook dagelijks naar allerlei gebouwen trekken, waar ze 't een of ander schenen uit te voeren, waar ze erg gewichtig over deden, maar niets

van dat alles kon immers in gewicht en beteekenis halen bij school en avonturen van schoolkameraden.

Langzaam aan zijn we óók uit de grootste maten capes en jekkertjes gegroeid, we hebben dat katlenige gewoonte-gebaar verleerd van in-de-bank-schuiven-en-neerglijden. Aan zoiets als 'n klas, 'n blinde kaart of 'n krijtje denken we geen vijf minuten per jaar meer. We haasten ons met peinzende, bezige gelaatsuitdrukking over straat.

.... de dreumes, die aan 'n kameraadje, midden op het trottoir, de menigvuldige geheimenissen van een gecompliceerd soort griffenkoker demonstreerde....

.... hoe de gevierde kunstenaar tusschen den middag niet was weg te slaan uit het snoepwinkeltje om den hoek, en hoe ze zuurstokken veel lekkerder vond dan kaneelballen...

... het amechtig troepje, dat hijgend op ons instormt, met starre oogen op de torenklok....

En dan komen we ze tegen, half zonder ze te zien — de schoolgaande „lui,” die vroeger de heele bevolking onzer wereld vormden....

Tellen ze nog mee voor ons, inzoover ze niet onze eigen kleuters zijn? Vinden we ze nog lieden van gewicht, menschen, met wie we rekening hebben te houden? Och neen, meetellen doen alleen nog maar de groote menschen als wijzelf, die even weinig aan krijtjes denken en evenveel haast hebben als wij.

Ja, we zijn centrisch geweest, toen we onze tasschen torsten en zijn het gebleven. Dat troepje

jongelieden, dat hijgend op ons instormt, met starre oog en naar de torenklok, is het óók. Ook weer. De straat is aan de lui, die op een draf naar school moeten. Te laat komen is wereldschokkender dan een aardbeving of een beurskrach.

De generaties schuiven onverbiddelijk op. Nu zijn zij lucht voor ons, afgetrokken volwassenen, die parmantige, drukdoende kleuters. Maar in de jaren, dat er voor ons nog slechts meetellen zullen de strompelende, philosopheerende, gepensioneerde of rentenierende tijdgenooten, die nèt zoo'n erge rheumatiek zullen hebben als wij en den modernen tijd nèt zoo erg slecht zullen vinden als wij — zullen zij de bankiers zijn, de burgemeesters, de ministers, de admiraals. Zij zullen groote bedrijven leiden, troepen commanderen, boeken schrijven en tentoonstellingen houden. En de kleuters-met-schooltasschen en de menschen-met-rheumatiek zullen lucht voor hen zijn....

Vanmorgen zijn we met een kribbtig gegrom uitgeweken voor een dreumes, die aan een kameerdaadje, midden op het trottoir, de menigvuldige geheimenissen van een gecompliceerd soort griffelkoker demonstreerde, — voor een amechtig aandrivend troepje, dat nog maar één minuut had, — het eentonige gedreun van het stel dat op straat tegen den schoolmuur elkanders lessen overhoorde, heeft ons geïrriteerd. Vervelende onbe-

nulligheden, zooals ze elke paar minuten voorvallen..... Maar over veertig jaar, bij het jubilé van 'n beroemde zangeres, haalt een tijdgenoot in 'n groot blad een kolom vol jeugd-herinneringen aan haar op. Hoe de gevierde en geliefde kunstenaar eens zoo uitgelaten was van vreugde over een nieuwen griffelkoker, en dien midden op straat door schrijfster, haar schoolmakkertje, liet bewonderen, tot een haastige voorbijganger haar boos opzij duwde. Hoe ze tusschen den middag niet was weg te slaan uit het snoepwin-

Haastige intocht door de poort der wijsheid aan het gymnasium Laan van Meerdervoort,

Als ik vanmiddag in hemelsnaam maar geen beurt krijg. Den vorigen keer had 'k ook al zoo'n pech!

keltje om den hoek, en dat ze zuurstokken veel lekkerder vond dan kaneelballen. En de klasgenoot van den premier, die zijn zestigsten verjaardag viert, weet te vertellen, hoe de minister (ais jongen) altijd op 't nippertje van huis ging en in zoo'n draf naar school holde, dat de menschen, die hij haast om-

En met wat 'n belangstelling leest men, dat de nieuwe burgemeester der Residentie stond te stampvoeten, als hij naar de Fröbelklas moest!

In de jaren, dat voor ons nog slechts meetellen zullen de strompelende, philosopheerende, gepensioneerde of rentenierende tijdgenooten, die nèt zoo'n erge rheumatiek zullen hebben als wij en den modernen tijd nèt zoo erg slecht zullen vinden als wij — zullen zij de bankiers zijn, de burgemeesters, de ministers, de admiraals.

verliep, leelijke dingen tegen hem zeiden, die allermint zulk 'n toekomst deden verhoppen. En met wat 'n belangstelling leest men, dat de begenadigde dichteres zich op straat haar lessen liet overhooren — dat de nieuwe burgemeester der Residentie stond te stampvoeten, als hij naar de Fröbelklas moest....

Maar ook dan zal er 'n nieuw geslacht met slingerende schooltasschen onderweg zijn.

Naar School.

Naar het Leven.

Naar de plaatsen der anderen!

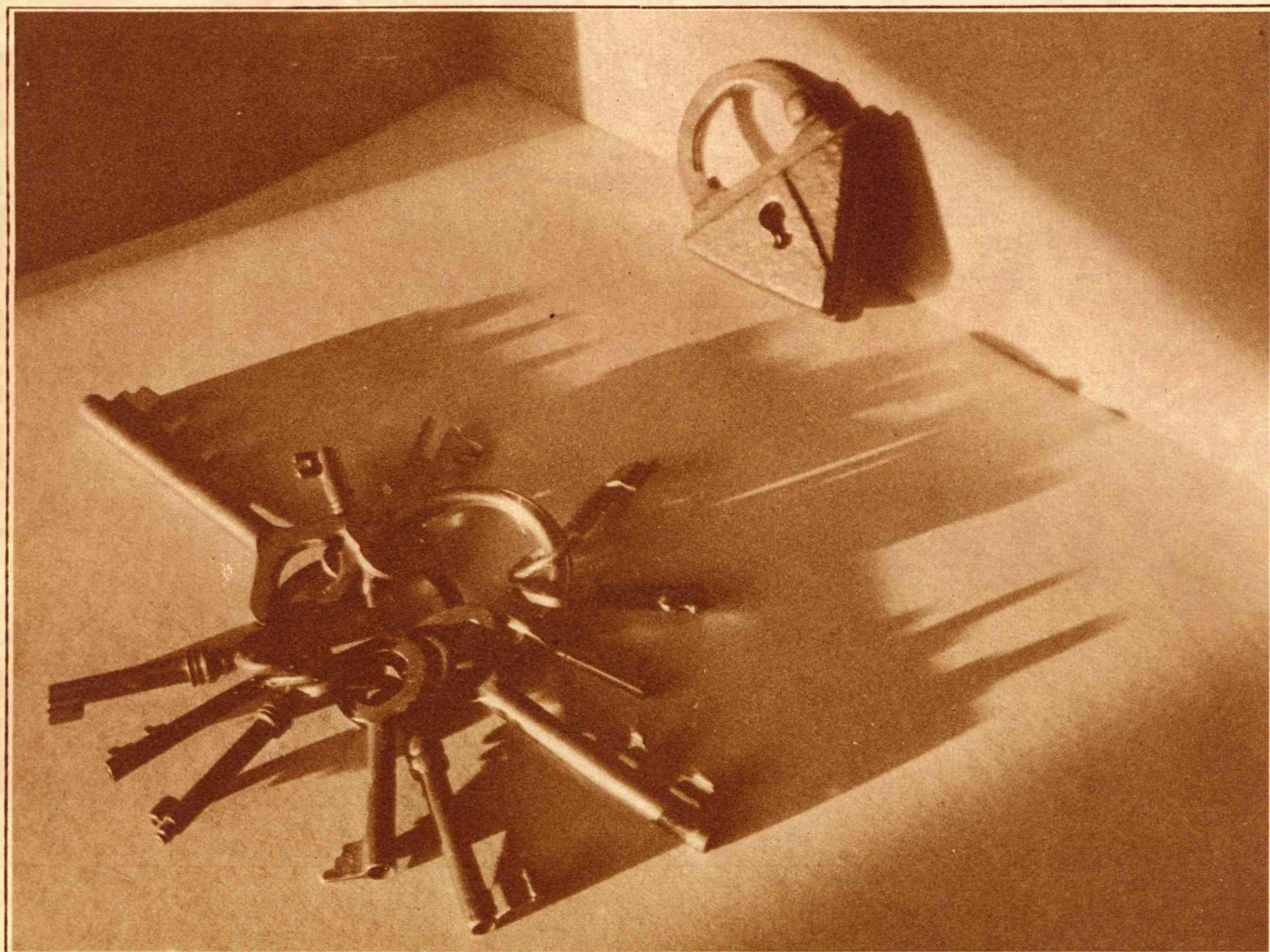
F. d'ALBEMARLE.

Erica Morini, de buitengewoon begaafde violiste, die reeds zoo vele lauweren ten onzent oogstte, speelt Woensdag a.s. met het Residentie-orkest op het Diligentia-concert. Donderdag zal zij in Diligentia een viool-recital geven met begeleiding van Theo van der Pas.

Eerste lenteboden. — De sneeuwklokjes bloeien in onze plantsoenen. Het eerst werden ze gesignaleerd onder het geboomte van het Lange Voorhout.

LAA TSTE
FEBRUARI-DAGEN

Het laatste schijnsel van den Februari-dag.

DE SNEEUWSTORM STEEKT OP
BOVEN DEN BROCKEN, HET HOOGSTE PUNT VAN HET HARZGEBERGTE

Dr. A. Defner.

Maandag j.l. vond op plechtige wijze de uitvaart plaats van wijlen den heer J. C. Moors, in leven Kamerdienaar van koning Willem III en koningin Wilhelmina. In 1887 reeds was deze oude getrouwe in dienst van ons Hof getreden en op 74-jarigen leeftijd is hij de vorige week verscheiden. Onze foto geeft het moment weer, waarop de stoet het Koninklijk Paleis in het Noordeinde passeerde.

En in optimistische verwachting van een vroegen lentedag brengen de restaurateurs alvast hun terrassen in orde voor de dorstige minnaars der zee.

Haagsche Kroniek

Een Vorst van den Lach in de Residentie — „Maskerade”? — Het Amsterdamsche Weesmeisje — Hutjes-in-de-hei en Sky-scrapers — Crisismaatregel op de piraatjes — Weer eens menschen op straat — De goeie, ouwe tijd — Stad van auto's en „torengarage.”

Het jaar is weer 'n mijlpaal gepasseerd. En wat voor een! Den kleurigsten wellicht, die op den weg der 365 dagen staat gerijd: de Carnaval.

Uitgestorven lag de stad in den laatsten Zaterdagavond. Leege straten, waarin 'n koude Februariwind rondspookte, strakten door de verlaten residentie, die nu een vorst te meer, Prins Carnaval, binnen hare muren had.

Acht uur omstreeks was Z. K. Hoogheid van den Lach en de Leut gearriveerd aan het Hollandsche Spoor-Station, waar 'n jolige bent, met muziek voorop, een uitbundig hoerah! aanhief bij het verschijnen van dezen vroolijken Prins met zijn gevolg.

De Brabanders!

Met den Gouden Leeuw, het wapen, voorop trok men de Haagsche straten door met de muziek van „Prinses Juliana” voorop. In bonten optocht van fleurig aanzien, vol van jolijt en ongebonden, Brabant-sche vreugde ging het naar de Sociëteit „de Vereeniging”, waar men zich vermaakte in heerlijken vastenavond-roes tot de haantjes gingen kraaien.

En niet alleen hier, ook in den Dierentuin waren honderden opgekomen om rond te springen om den troon van dezen vroolijksten Prins ter wereld.

Want — zooals gezegd — het was er stil van in de stad, zóóvelen waren gelokt naar deze dolle, volle vreugdefeesten, waar men achter het masker nu eens één keer doen mag wat men wil. Carnaval, het maskerade-feest, maar tevens feest, waar alle maskers der overige 360 dagen worden afgeworpen!

't Is weer voorbij: de gewone, de groote maskerade is weer begonnen.

Maskerade, ja!

Deze week werd ik opgebeld door 'n man uit de benzine-wereld, naar aanleiding van m'n stukje kroniek van eenige weken geleden over 't „wettig-gedeponeerde-geel” van een onzer groote petroleum-maatschappijen.

„Komt u nu eens kijken naar m'n Amsterdamsch Weesmeisje?” — aldus de man aan den anderen kant van den draad.

„.... Eh.... ??... Amsterdamsch weesmeisje, zei u....?”

„Ja, alles is hier geschilderd in twee kleuren. De eene helft geel, de andere rood! 'k Moest wel, want wie zegt me, dat rood óók niet wettelijk gedeponeerd is, hè? Ik kan den boel toch niet allemaal zwart verven. 't Is hier geen begrafenisonder-neming. En nou heb ik er maar 'n Amsterdamsch Weeshuis van gemaakt!” —

De groote Maskerade! Inderdaad.

Zoo althans dringt het leven ons dien weg steeds op.

De Haagsche Politie-Tooneelvereniging heeft Zondag met veel succes te Lier in België aan een tooneelwedstrijd deelgenomen met De Kribbebijter. U ziet hier de Haagsche bobbies op de Liersche planken bij het slot van het derde bedrijf.

Het groote, zes-en-dertig mansterke Don-Kozakkenkoor onder leiding van Serge Jaroff, en hier te lande ruimschoots bekend door radio en gramofoon, komt een tournee maken door ons land, waarbij het o.a. Dinsdag a.s. concerteeren zal in de Residentie.

Het einde van den winterslaap. Scheveningen herrijst uit de zandvade, waarr'ee stormen en vloedden het dezen winter wederom hebben bedekt.

Heeft alles niet wat weg van Amsterdamsche Weeskinderen? Zie onze stadsbebouwing.

Aan den éénen kant grotestadsaanleg met landhuisjes à la hutje-in-de-hei; aan den anderen kant 'n doorgevoerde flatbouw van sky-scrapers, waar je 'n lift noodig hebt om even melk aan te nemen.

En... beide systemen tot stadsverfraaiing! Amsterdamsche-Weeshuis-mode; Maskerade.

Eén der motieven, enkele jaren geleden aangevoerd tegen de tabaksbelasting, luidde: „Als er een schaap over den dam is, volgen er meer; als deze belasting eenmaal aangenomen wordt, dan wordt ze succesievelijk hooger en hooger.” Onder de belofte van: „dat nooit!” — werd dit onsympathieke banderollenwetje ten slotte aangenomen. En enkele jaren later? Verhoging der belasting op de sigaretten.

„Crisismaatregel” is 't excuus. Waar tegenover staat: wie kan zich één belasting herinne-

ren, die al eens werd afgeschaft...? O zoo!

De groote maskerade. De Weesmeisjesmode.

* * *

Nog 'n jaarlijks terugkeerend feit om dezen tijd is het défilé onzer huzaren voor H. M. de Koningin.

Ter gelegenheid van den verjaardag van het Derde halfregiment (den 117den) rukte men met muziek uit onder commando van Lt.-Kol. Diemont,

trekkende naar het Koninklijk Paleis in 't Noord-Einde.

Waar het uitrukken onzer kleurige en fleurige soldatentropen, met muziek voorop, meer en meer tot de groote zeldzaamheden gaat behooren, is deze gebeurtenis altijd 'n evenement voor het rustige Haagje.

Men... ziet dan weer eens wat menschen op straat en daarna, dan is er 'n punt van conversatie aan de koffietafeltjes in de café's, waar de oud-militairen, heel oud vaak, hun hart onder elkaar nog eens ophalen over „de knollen”, „de mannen”, (het peerd gaat vóór, bij den ruiter-soldaat!) „de Koningin”, „de Prinses”, „den Prins, die er van 't jaar niet bij was,” enz. 't Is altijd 'n vroolijke ochtend met 'n typisch Haegsch cachet. En prof anti-militaristisch, och — ik mag het wel en velen met mij.

De goeie, ouwe tijd wàs toch nog zoo kwaad niet. Wàs kleuriger, fleuriger, gezelliger!

Uitgestorven straten, 's avonds om half negen... wie had 't kunnen denken, toen onze stad de helft minder inwoners telde en dubbel zoo druk en gezellig was?

Waar is de tijd van 'n bloeiende Opera, rendeerende schouwburgen gebleven?

In korte jaren werd den Haag zeer groot in zielen-aantal. Maar grooter nog werd het aantal leegstaande en armtierige winkelhuizen, die de winkelstraten doodden.

En wel nimmer zag men zóó veel verlaten, onderkomen villa's langs onze first-class-wegen, met tuinen waar het onkruid meters hoog te groeien staat. Toch werd er nimmer zóó gebouwd en in de bouw-wereld tevens zooveel malaise geconstateerd.

Het evenwicht is te loor!

We zitten misschien in 'n overgangstijdperk.

Misschien komt alles wel weer terecht.

Maar ondertusschen zijn wij de dupe van 'n stad, die niet meer tiert.

't Is tragi-komisch.

Stad van auto's, maar ook van het drama....

Torengarage....!

Maskerade!

Prins Carnaval werd Zaterdagavond door de Vereeniging Brabantia met passend eerbetoon aan het Hollandsche Spoor-station ontvangen. In een der speciale wachtkamers poseerde Zijne Hoogheid te midden van pages, burgemeester, wethouders en veldwachter voor onzen fotograaf.

den Haag, 16 Februari 1931.

A. A. L. GRAUMANS

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Ik sta verbaasd, m'n broeder's familie in zulk een weelderige omgeving te vinden. In haar brieven heeft Agnes me te verstaan gegeven, dat ze hard contanten noodig heeft."

"Vrouwen hebben altijd contanten noodig," merkte Willard laconiek op. „Agnes misschien nog meer dan de anderen! Je hebt een mooie nicht in Estelle, en zij is geen stukje vrouw, dat gemakkelijk voldaan is. 't Is jammer, dat je niet eerder kennis met haar gemaakt hebt. Van 't begin af heb ik het onverstandig van Francis gevonden, je buiten zijn huwelijk te houden, maar mij treft zeker geen blaam. Het lag niet op mijn weg, mij ermee te bemoeien."

"Zeker niet!" viel Andrew hem in de rede, „maar als ik het geweten had, zou ik m'n broeder's inkomen vergroot hebben om in z'n behoeften te voorzien, en ik zou eerder hier geweest zijn. Francis is nooit openhartig met me geweest. Maar hij is nu dood, de arme kerel." Hij hield op en schraapte z'n keel. „Ik veronderstel, dat jij wel zult hebben bijgesprongen, terwijl ik in onwetendheid omtrent Estelle's bestaan verkeerde."

"Dat heb ik ook," antwoordde Willard. Terwijl hij sprak, schoot het hem plotseling te binnen, dat hij vergeten had de deur van zijn studeerkamer af te sluiten, een operatie, die hem altijd een gevoel van veiligheid gaf, wanneer hij afwezig was van Twin Hedges.

"Excuseer me 'n oogenblik, Andrew," zei hij, terwijl hij opstond. „Ik ga even zien, waarom de meisjes zoo lang wegblijven."

In de paar seconden, die hij noodig had om uit Atherton's gezicht te verdwijnen, herinnerde Willard zich, wat z'n voornemens waren geweest op het oogenblik, dat hij Agnes had hooren schreeuwen: n.l. Mathilda Holiday's brieven en het compromitterende stuk te verbranden. Hij zou

het nu doen! en meteen vroeg hij zichzelf af, waarom hij het niet eerder gedaan had. Ha, hij wist wel waarom! De droeve, hem achtervolgende blik van Rita Holiday had zijn hand teruggehouden, telkens als hij op het kritieke punt stond, ze te vernietigen. Groote gerechtigheid, hij had al genoeg doorgemaakt om er krankzinnig van te worden!

Vóór hij z'n studeervertrek bereikte, zag hij, dat de deur geopend was. Het gaf hem een verschrikkelijken schok. Op den drempel maakte hij plotseling halt. Ongetwijfeld werd z'n gezond verstand misleid door z'n oogen! Hij sloeg met de hand tegen z'n vertrokken gelaat. Daarna keek hij opnieuw. Ja, daar was Rita Holiday, die met een stapeltje brieven in de hand bij zijn lessenaar stond.

Onze taal bezit geen woord, krachtig genoeg om de woede te vertolken, die zich van Willard Blackstone meester maakte. Een moorddadige blik vlamde in zijn bloedbeloopen oogen. Ongetwijfeld zou dat meisje, met haar tener lichaam en haar tragisch-bleek gezicht gemakkelijk tot zwijgen te brengen zijn! En hij moest haar tot zwijgen brengen, zelfs al was hij genoodzaakt, om —. Een diep gekreun kwam naar boven uit de diepten van zijn ziel. Agnes, de eenige persoon op aarde, waar hij nog van hield! Armoede en oneer over Agnes! Estelle geruïneerd, en de geheele ondergang van de Blackstone-familie!

Zachtjes sloot hij de deur achter zich, zonder z'n loerenden blik van Rita af te wenden.

Zijzelf was niet alleen sprakeloos, maar ook vreeselijk ontsteld. Ze had de stellige overtuiging, dat haar laatste uur op aarde geslagen was. Blackstone was van plan haar te vermoorden. Ze zag het aan z'n oogen. Het mocht dan zoo zijn, maar tot haar laatsten ademtocht zou zij haar wettig erfdeel verdedigen. Haar moeder was de eerste

vrouw geweest van Francis Atherton, en allerechten, die daaruit voor haar voortspooten, zou zij opeischen!

Sluipend als een kat kwam Blackstone naderbij. Ze zocht angstig een stut tegen 'n zwaren boekenstandaard, om zich te beveiligen voor den slag van zijn opgeheven vuist.

"Geef geen kik, of ik sla je dood," siste hij tusschen z'n lippen. „Geef die brieven hier, dievegge, en ga in dien stoel zitten."

Rita maakte aanstalten om te spreken.

"Houd je mond, duivelin!" knarste Willard. „Geef die brieven hier!"

Langzaam kwam hij voorwaarts, om den lesse naar heen. Dichter bij haar kwam zijn aschkleurig verwrongen gelaat. Zijn vreeselijke oogen met moord in hun diepten joegen Rita zoo'n angst aan, dat zij 'n langen, ijsingwekkenden kreet slaakte.

Daarna greep Willard haar hoofd beet en klemde één van z'n magere, sterke handen over haar mond, vóór ze opnieuw kon schreeuwen. Verblind van woede, was hij doof voor het hevige stemmenrumoer, dat Rita uit elken hoek van het huis meende te hooren.

Plotseling zag zij de deur openvliegen, en daar kwam Mrs. Atherton naar binnen waggelen, met een rijzig, donker man vlak achter haar aan.

Als een verzengende vlam schoot Agnes de gedachte door het brein, dat haar broer plotseling gek was geworden.

"O, goeie genade, Willard, je zult haar doden!" schreeuwde ze. „O, wat moet ik doen? Zie haar gezicht eens! Laat haar los! O, hemel, Hetty!"

Langzaam liet Willard z'n handen zakken, en hij sidderde als een man, wiens wereld vernietigd was door een plotseligen bliksemstraal bij helderen hemel.

Telkens opnieuw greep hem een kramp aan. „Will — Willard!" gilde Agnes, en op datzelfde oogenblik kwam Henriëtte zelf de kamer binnengestormd.

Haar vaardig brein had spoedig gevat, wat haar broer in zulk een kritieke positie hadgebracht. Ze legde haar bevende hand op zijn arm.

"Ga zitten, broertje," knarste zij, terwijl zij hem in een stoel duwde. „Laat mij dat zaakje opknappen. Ik zal wel voor dat meisje zorgen." Ze boog haar lichaam diep over den lessenaar en staarde Rita aan. Daarna hief zij haar wijsvinger op en raakte de wrat op de rechterzijde van haar neus aan. Het was duidelijk, dat zij haar reeds hevige geschoktezenuwentrachtte te beheerschen. Tenslotte stiet zij een heesch „Poe!" uit. Het uiten van dat ééne kleine woordje zonder beteekenis maakte haar tong los.

"Heb je óóit zoo'n meisje meegemaakt?" en het was, of er donder rommelde in haar diepe stem. „Een dievegge! Een inbreekster! Geef me die brieven eens hier, juffie! Wie denk je dat je bent? Ha, poe! Ongetwijfeld iemand, die de moeite waard is, sinds je hebt

Kersenbloesem in Japan.

ontdekt, dat je moeder de eerste vrouw is geweest van Francis Atherton —"

Een gewond dier in de wildernis had geen kreet kunnen uiten, zóó verschrikkelijk en wanhopig, als thans van Agnes Atherton's lippen viel.

"Hetty, o lieve hemel, Hetty, nu heb je het gezegd! O, Estelle, m'n lieveling — o, m'n kindje —" Haar jammerende stem sloeg over in een snik en zij viel in zwijm.

HOOFDSTUK XXXVIII

ALLES KOMT TERECHT

Vier dagen later waren de luiken van Huize Blackstone wederom geopend en stroomde het zonlicht de vensters binnen. Willard Blackstone's begrafenis had den vorigen namiddag plaats gehad. Hij had zich niet meer hersteld van de beroerte, die hem had neergeworpen in zijn studeervolk, nadat hij den aanval op Rita Holiday had gedaan.

Henriëtte, bang geworden en van schaamte vervuld, was teruggegaan naar West Bradmere en had Bertha met zich meegenomen. Het was John Worth geweest, die Henriëtte Blackstone van Twin Hedges had doen vertrekken. Maar de oude jufvrouw had nog een vleugje hoop meegenomen. John had haar gezegd er vrijwel zeker van te zijn, dat, indien zij beloofde weg te blijven van Twin Hedges, Edmond haar zou toestaan op Gable Terrace te blijven wonen zoolang als zij wilde.

Boven lag Agnes te bed. Zij had haar broer oprecht liefgehad en het had natuurlijk haar toestand verergerd, dat hij gestorven was, terwijl zijzelf buiten bewustzijn lag.

Zeër onaangenaam inderdaad was Estelle's positie. 'n Tijdlang was zij gedwongen te verblijven in een huishouden, waar zij zich verbeeldde, dat men haar aanwezigheid niet wenschte, en haar geknakt gemoed kon geen opbeuring vinden in het feit, dat iedereen vriendelijk voor haar was. De zure druiven, die eens zoo wrang waren geweest voor Rita's smaak, deden nu hun werk aan Estelle's mooie witte tandjes. Telkens weer gilte het meisje haar hevig-ontstelde moeder toe, dat ze haar leven onverdraaglijk vond.

Andrew Atherton zou dien avond Bradmere verlaten en naar het Westen vertrekken. Zijn bezoek op Twin Hedges had veel arbeid en beslommering meegebracht en hij had menige langdurige conferentie met John Worth gehad.

Te ongeveer elf uur in den voormiddag zaten Andrew en Rita samen in het salon. Ze droeg niet langer het „zak-en-asch"-gewaad. Haar slanke gestalte was gehuld in een passend costuum, maar in haar donkere oogen lag nog steeds een uitdrukking van onuitsprekelijke droefheid.

In 'antwoord op een opmerking, door haar oom betreffende Estelle gemaakt, riep zij uit:

"Maar zij is mijn zuster, oom Andrew! — haar lippen beefden — en zij is zoo ongelukkig! En men kan haar toch niet het minste ten laste leggen."

"Dat is zoo," viel Andrew haar nadrukkelijk bij. Al is mijn broer in menig opzicht een vreemd heer geweest, zij is en zij blijft mijn nichtje. Arme meid! Haar trots heeft 'n vreeselijken knak gekregen. Van al die graaiende lieden gaat m'n sympathie nog het meest naar dat meisje uit. Kijk me eens aan, beste meid!"

Rita zag schuw naar hem op. Hun donkere oogen ontmoetten elkaar in een blik van begripen. Het was duidelijk, dat in de afgelopen droeve dagen een diepe genegenheid tusschen deze twee was ontstaan.

"En dan te moeten denken, dat ik al dien tijd niets van je bestaan geweten heb," ging Mr. Atherton voort, ten diepste bewogen. „Ik wil, dat je 'n heeleboel van me houdt. Ik ben van plan, je schadeloos te stellen voor alles wat je hebt doorgemaakt. Je zult Arizona liefkrijgen, beste meid. Ik heb daar 'n groote bezitting, heerlijk vrij gelegen. Kom, kom, je hoeft nu niet te kijken, alsof ik je voor je mooien krullebol had geslagen! Ik heb 'n lang gesprek met John Worth gehad. Hij is het met me eens, dat jij en Edmond —"

Rita sprong overeind.

"O, luister! Daar komt hij aan!" riep zij. „Ik hoor hem," en zij vloog naar de deur.

Edmond, aldooer teger: haar glimlachend, stond op den drempel stil en leunde op zijn stok.

"Ik kon het boven niet langer uithouden, lieveling," luidde zijn begroeting. „M'n zieke been is bijna in orde —"

"Kom binnen," viel Rita hem in derede. „Oom Andrew sprak juist over ons."

Bij de verschijning van Edmond stond Andrew uit z'n stoel op.

"Nee, dat vind ik aardig, m'n jongen!" klonk z'n joviale uitroep. „Je waart zeker bang, dat ik je meisje mee naar 't Westen zou nemen, zonder dat je haar zoudt terugzien."

Door Rita liefdevol geholpen, maakte Edmond het zich in een stoel gemakkelijk. Hij wierp het meisje 'n blik toe, één van die smeekende blikken, die enkel een minnaar kan uitzenden, en keerde toen zijn aandacht naar Mr. Atherton. Deze glimlachte hem bemoeidigend toe. Hoe goed besepte Andrew Atherton, waarvoor de jongen eigenlijk gekomen was!

"Waarom kan Rita niet tot den herfst in het Oosten blijven, mijnheer?" kwam Edmond opgewonden los. „Ik kon vannacht niet slapen, zoo zenuwachtig maakte ik me over haar vertrek."

Rita ging naast hem zitten, als wilde ook zij stelling nemen tegen het ultimatum van haar oom, en Edmond boog zich naar haar zijde en greep haar hand.

"Bij wie zou ze moeten blijven?" vroeg Mr. Atherton ernstig. „Toch zeker niet bij miss Blackstone?"

"De hemel beware ons!" barstte Edmond uit. „Geen kwestie van! Het laatste woord, dat moeder zei, was, dat Rita van tante Hetty moest worden weggenomen. Tante Hetty kan voorgoed op Gable Terrace blijven, als ze zich maar niet met andermans zaken bemoeit."

"En ik zou Rita ook niet bij Estelle en haar moeder kunnen laten," ging Andrew voort. „Ze gaan in het buitenland wonen, zoodra Agnes op reis kan gaan. Zooals ik 'n poosje geleden ook al tegen Ritie opmerkte, Estelle is m'n nicht en haar arme moeder heeft het niet te fortuinlijk gehad. Neen, m'n jongen, je zult erin moeten berusten, dat Rita met me meegaat. Goeie gerechtigheid, naar jullie mistroostig uiterlijk te oordeelen, zou men wel denken, dat ik van plan was jullie voorgoed te scheiden! Het lijkt er niet op! In October zul je meerderjarig zijn, jongeman. Licht Arizona soms te ver? Heb je de reis daarheen voor je meisje niet over?"

Edmond zuchtte en Rita zuchtte en Andrew Atherton lachte.

"Beste jongelui," zei hij, en z'n oogen werden vochtig, „jullie hebt heel je leven nog voor je, en ik wil m'n nichtje bij me hebben gedurende de enkele weken, die er nog overblijven vóór je haar meeneemt, Edmond. Rita, zou je dit laatste verzoek van je ouden oom willen afslaan?"

"O neen," stamelde Rita, „maar ik wou, dat Edmond vanavond met ons mee kon gaan, oom Andrew."

Zij ging op hem toe, en heel haar ziel lag in haar oogen. Oom Andrew stond op en nam haar in zijn armen.

"De hemel behoede je!" zei hij heesch. „De hemel blijve aldoor mijn meisje bewaren! Drommels, daar ben ik zelf bijna aan 't huilen! Laat me nu de zaak uitleggen: Edmond, er staat je een massa werk te wachten. Zeker zou je het niet allemaal aan Mr. Worth willen overlaten. Nee, dat zou niet goed zijn. Zie eens! Ik had bijna nog vergeten, je iets te vertellen, meisje," en hij klopte Rita op den schouder. „Wie denk je, dat ik vanmorgen gezien heb?"

Chance.

(Foto M. G. M.)

"Ik weet het niet," antwoordde zij.

"Bill Pock!" ging Andrew voort. „Ik ben eens bij hem aangelopen, om hem te bedanken voor alles, wat hij voor jou gedaan had. Ik mag dien kleinen kerel graag! 't Is zoo'n vroolijke baas! En je hadt z'n vrouw moeten zien! Zij huilde als 'n kind, toen ik Bill 'n mooi baantje in het Westen aanbood. Hij kan z'n kost niet ophalen van die schuur vol met oude meubels en het beetje grond, dat hij heeft. Rita, Mrs. Pock zei me, dat ze eigenlijk geen buitenkansje, dat van jou afkomstig was, verdiende. Zij zei, dat ze te fatsoenlijk was om het aan te nemen! Maar het is een feit" en Andrew brulde van het lachen, vóór hij z'n zin kon afmaken, „het is een feit, dat zij voor zichzelf en haar dreumes de spullen, die ze zou meenemen, reeds aan 't uitzoeken was, nog vóór ik de besprekingen met Bill gesloten had."

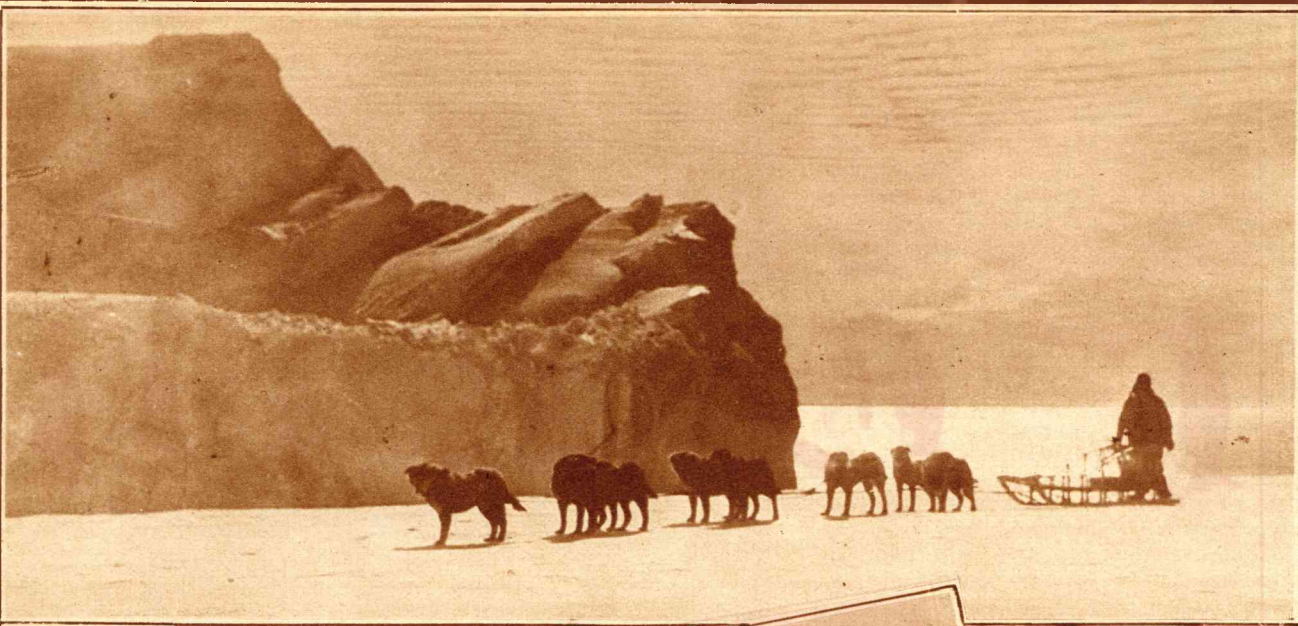
"En nu moet ik wèg, kinderen. Gebruikt je tijd zoo goed mogelijk. Hij liet Rita los, boog zich voorover en kuste haar. „Als ik in m'n jonge jaren een meisje als jij bent, had ontmoet, dan verwerd ik er m'n Zondagsche pak onder, dat ik nu geen vrijgezel zou zijn," en vreezend, dat nog nieuwe argumenten zouden worden aangevoerd tegen Rita's vertrek met hem naar Arizona, verliet hij haastig de kamer, Rita en Edmond achterlatend in een stemming van ernstig geluk.

EINDE

Redactioneele Mededeeling

Wij kunnen onzen lezers mededeelen, dat wij den nieuwen jaargang zullen ingaan met een roman van een bekenden Engelschen schrijver, die gerekend mag worden tot de lievelingsauteurs van het publiek. Nadere mededeeling hierover zal volgen. De volgende week vangen wij aan met de publicatie van een langere, zeer boeiende novelle van den Amerikaanschen schrijver O. Henry, getiteld: „HET HOOGERE DOEL".

Byrd's Zuidpool-Expeditie

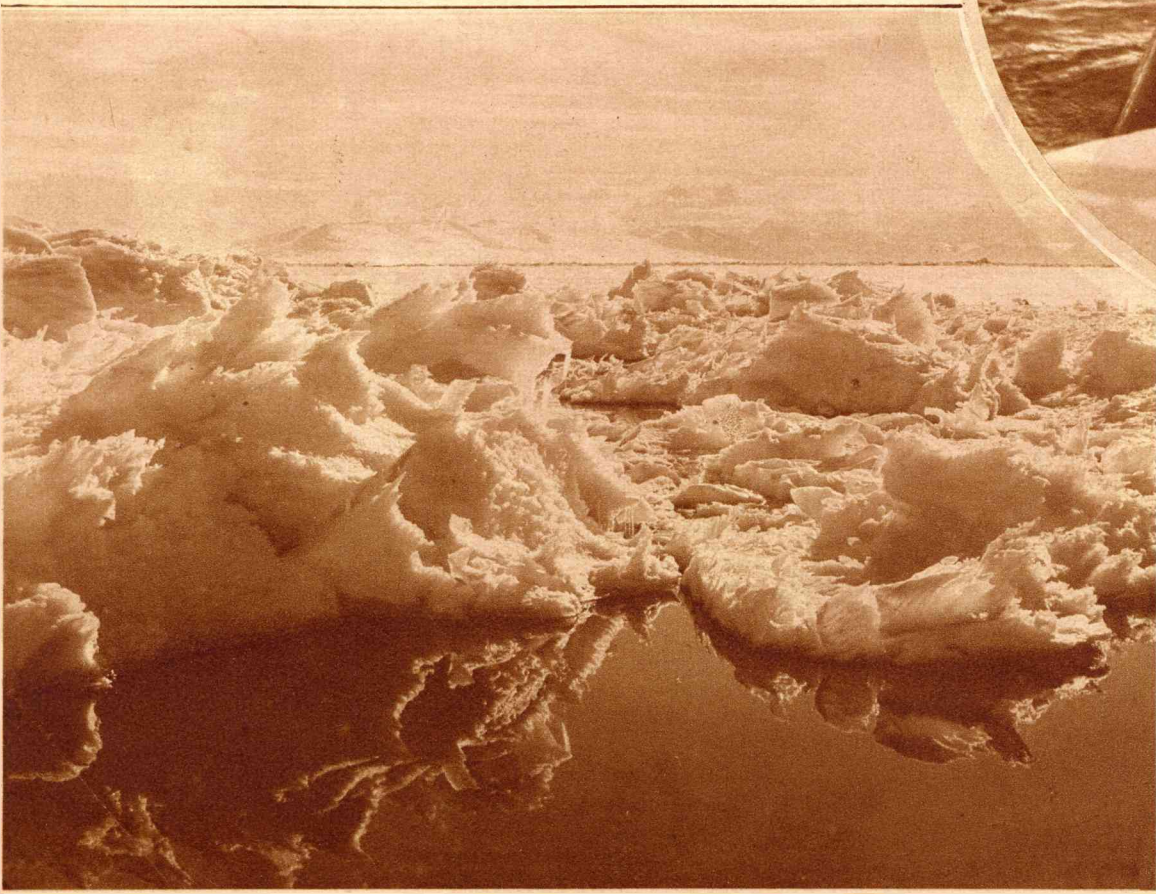
't Vreemde Poollicht toobert ons ijsbergen, menschen en dieren als spookachtige schaduwen voor.

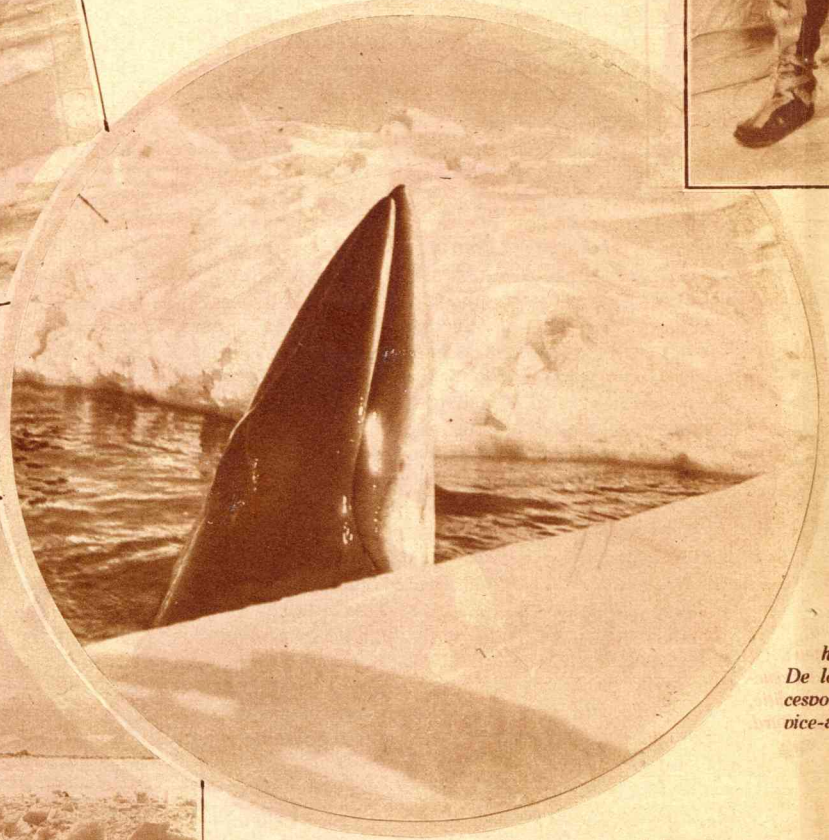
Foto hierboven: De leider der succesvolle expeditie, vice-admiraal Byrd.

Om op de ijsvelden te kunnen starten en landen, waren de poolvliegtuigen voorzien van sleden in plaats van wielen.

Een ijsberg in het laatste stadium vanerval en verbrokkeling.

Waarom deze inham in de Ross-ijsplakte Walvischbaai genoemd wordt.

In het land zonder m...

nooit eerder door menschen betreden land. De wreedte schoonheid van deze ongeziene wereld, haar bijna ongestoorde zwijzaamheid, haar weinige, maar merkwaardige, levende bewoners zal de geluidsfilm ons voortooveren, evenals het zware en moeilijke werk, dat de expeditie heeft verricht om de voorgenomen exploraties te volvoeren. De City of New-York, het hoofdvaartuig der expeditie, bereikte op 25 December 1928 den rand van het Ross-ijsveld, en drie dagen later werd als basis voor de expeditie gekozen de Walvisch-Baai, dicht bij de plaats, waar in 1911/12 de expeditie van Amundsen haar basis gelegd had. De plek werd Klein-Amerika gedoopt en hutten, huizen en schuren werden er opgericht voor de 42 man, die zouden blijven overwinteren. Eveneens een radio-station werd er ingericht, dat de verbinding met de buitenwereld

Op 18 Februari 1930 Klein-Amerika om d op 10 Maart werd t houden terugkeer op ontdekkingsvluchten, medewerkers in sta overzien, te fotograf scheidene witte plek van het opschrift voorzien waren, tot in De meest optimistisc overtroffen: het tot ongeveer 240.000 v kante kilometer, ter een nog veel grooter rein door de vliegtu reeds terloops is verk

Byrd's Zuidpool-Expeditie

rt ons
en als
poor.

een
en is
vaar-
st in
niet
resul-
ereld
nden
berg-
een
maar
waters
welke
deel-
deels

Paasch-parade op de Vijfde Avenue van de Walvisch-Baai: de keizerpinguïns, die plechtstatige Zuidpool-bewoners, houden optocht.

zou in stand houden. Gedurende Januari, Februari en Maart, voor de intrede van den langen Zuidpoolwinter, werden per vliegtuig en per slede reeds de voorbereidende tochten ondernomen, en daarna trok de expeditie zich voor zes maanden in het kamp van Klein-Amerika terug: gedurende drie dezer zes maanden verscheen de zon in 't geheel niet boven de kim; gedurende den overigen tijd slechts een uiterst kort gedeelte van den dag. Midden October van 1929 kon men weer met sledetochten aanvangen en in het laatst van November werd het weer mogelijk, vluchten te ondernemen, die hun bekroning vonden in den spannenden vliegtocht naar de Zuidpool op 28/29 November, een afstand van 1.680 mijlen, die in 19 uren werden afgelegd.

Een slede-expeditie worstelt door het barre land op een dier late winterdagen, waarop de zon een korten tijd laag boven de kim verrijst en spookachtige schijnsels over de grillige velden werpt.

Foto hierboven: De leider der succesvolle expeditie, vice-admiraal Byrd.

ze inham in de Ross-ijs-
ischbaai genoemd wordt.

In het land zonder vrouwen.

eden land. De wreede
vereld, haar bijna onge-
e, maar merkwaardige,
ilm ons voortoooveren,
k, dat de expeditie heeft
raties te volvoeren. De
g der expeditie, bereikte
an het Ross-ijsveld, en
or de expeditie gekozen
ats, waar in 1911/12 de
is gelegd had. De plek
tten, huizen en schuren
er opgericht voor de
die zouden blijven over-
a. Eveneens een radio-
verder ingericht, dat de
ng met de buitenwereld

Op 18 Februari 1930 bereikte de City of New-York opnieuw Klein-Amerika om de expeditieleden terug te voeren, en op 10 Maart werd te Dunedin op Nieuw-Zeeland de behouden terugkeer op 't feestelijkst bejubeld. Dank zij den ontdekkingsvluchten, die Byrd en zijn wetenschappelijke medewerkers in staat stelden, groote uitgestrektheden te overzien, te fotografeeren en in kaart te brengen, zijn verscheidene witte plekken op de Zuidpoolkaart, die totnogtoe van het opschrift Terra Incognita (onbekende streken) voorzien waren, tot in details nauwkeurig bekend geworden. De meest optimistische verwachtingen ten deze zijn nog overtroffen: het totale in kaart gebrachte gebied beslaat ongeveer 240.000 vierkante kilometer, terwijl een nog veel grootter terrein door de vliegtuigen reeds terloops is verkend.

Een prachtig exemplaar van een ijsberg, dien de elementen den vorm hebben gegeven van een middeleeuwsch kasteel.

„Hoera, de zangles gaat niet door.”
(Foto Ufa)

Het Ingezonden Stuk

NAAR HET AMERIKAANSCH DOOR A. M. C. v. D. REGGE

O, Addison! Je hebt je overschoenen vergeten!” Mr. Peavey was al anderhalve minuut over zijn tijd; nu teruggaan beteekende, dat hij dadelijk hard zou moeten loopen om zijn autobus nog te kunnen pakken. En daar hij een man was, die er zich op beroemde, dat hij nooit iets vergat, maakten de woorden, die zijn vrouw hem achterna riep, hem eenigszins prikkelbaar. Hij ging echter toch terug, deed zijn overschoenen aan, en hervatte zijn tocht, eenigszins gejaagder dan wel strikt noodig was.

Tegen het einde van het blok verminderde hij zijn vaart, en tastte met twee vingers in het zakje, waarin hij altijd zijn los geld bewaarde. Wat hij daar voelde, bezorgde hem een nieuwen schok. Er zaten nog slechts twee geldstukjes in: een stuiver en een cent. De rit kostte een dubbeltje. Natuurlijk had hij nog wel bankbiljetten in zijn portefeuille. Zou er nog tijd zijn om even bij den kruidenier binnen te loopen om te wisselen? Maar neen, de autobus was al in aantocht. Hij moest den conducteur trotseeren met een briefje, er zat niets anders op.

Mr. Peavey hield er een eigen methode op na voor het verrichten van deze zeldzaam voorkomende, vermetele daad. Hij klom op het achterbalcon, zocht in al zijn zakken, een voor een, schudde toen zijn hoofd en haalde tenslotte een van de papertjes te voorschijn met een: „Het spijt mij wel, maar ik heb niet kleiner.” Zijn stem sloeg lichtelijk over.

De conducteur telde zes dubbeltjes, vier kwartjes en vijf centen in Mr. Peavey's onzekere palm en wees hem de bus in.

„D.... dat was een b... briefje van een riksdaalder, m.... meen ik,” zei Mr. Peavey.

„Naar binnen,” gromde de conducteur. „Ik heb nou geen tijd voor kletspraatjes.”

Mr. Peavey ging op de dichtstbijzijnde bank zitten en trachtte woedend te kijken. Ten langen laatste scheen de conducteur, na al zijn papier-

geld te hebben nageteld, er toch van overtuigd, dat het briefje van twee-vijftig inderdaad van Mr. Peavey afkomstig was, en wenkte hem met gekromden wijsvinger.

Haastig opstaande ontving Mr. Peavey nog vijftien losse centen en zeven dubbeltjes. Dat was het onrecht te ver gedreven. Een oogenblik aarzelde hij, vroeg toen:

„Kunt u me niets beters geven dan al dat kuikenvoer?”

„Weiger het aan te nemen,” antwoordde de conducteur kalm, „en ik zet u uit de bus.”

Later op den dag zouden zich verschillende rake antwoorden aan Mr. Peavey opdringen, op dat oogenblik echter presenteerde er zich geen, te meer daar de bus een scherp draai maakte, zoodat hij zich plotseling op de knieën van een jongmensch bevond, dat reeds gezeten was.

„Neem me niet kwalijk,” excuseerde Mr. Peavey zich. „Ik had woorden met den conducteur.”

„Ja, dat hoorde ik,” antwoordde de jongeman.

„Ik zal.... ik ben vast van plan zijn nummer te noteeren.”

„En wat wilt u er dan mee beginnen? In een lijstje laten zetten?” informeerde het jongmensch.

„Ik.... ik zal een brief schrijven naar de autobus-onderneming, en mijn beklag indienen over zijn.... brutaliteit.” Mr. Peavey trilde nog na van de verontwaardiging.

„Daar zult u niet veel mee opschieten. Dergelijke brieven schuiven ze meteen de prullemand in.”

„Dat wil ik wel eens zien!”

„Als ik u was,” vervolgde het jongmensch, „als ik u was, zond ik een ingezonden stuk naar de kranten.”

„Zouden die het opnemen?”

„Vast, met het nummer van den conducteur en alles. Ze hebben de pest aan die particuliere ondernemingen en zijn er fel op, als ze ze een hak kunnen zetten.”

„Dat zal ik doen,” besloot Mr. Peavey. „Ik

zal dien.... dien pummel wel eens mores leeren.”

„Het hoeft vast niet tam te zijn,” raadde de jongeman hem nog. „Maak er maar een gloeiend stukje van!”

Gedurende de rest van den tocht naar zijn kantoor smeedden Mr. Peavey's hersenen gloeiende gedachten, die zich echter maar niet tot zinnen wilden vormen. De lift bracht hem twee verdiepingen te hoog, terwijl hij er toch absoluut zeker van was, dat hij zijn verdieping had aangekondigd. Het was zijn onveranderlijke gewoonte dat te doen, zoodra hij de vierde gepasseerd was. Maar de liftjongen zei: „Waarom zegt u ook niks?” en zodoende kwam Mr. Peavey drie minuten te laat binnen. Toen hij zijn lessenaar bereikte, zag hij, dat zijn nette stapeltjes papieren door elkaar waren gehaald!

„Waar kom jij vandaan?” vroeg Dow, die tegenover hem zat. „De ouwe loopt al van voor achten te razen, omdat hij die begroting van den steiger niet kan vinden....”

Mr. Peavey, die er zich op beroemde, dat hij nooit een papier mislegde wist waar de bewuste begroting lag, zei dat, haalde het stuk te voorschijn, liep er mee naar het bureau van den chef en kwam met fier opgeheven hoofd terug.

„Heeft de ouwe iets gezegd?” vroeg Dow belangstellend.

„Geen woord — en dat was hem geraden ook. D'r hoeft mij vanmorgen niet veel gezegd te worden....”

Dit vormde een natuurlijke inleiding voor de weergave van zijn woordentwist met den conducteur. De weergave was ongeveer getrouw, doch eindigde met een beeld van Mr. Peavey, die, kalm het nummer van den conducteur noteerend, de bus op slag verliet.

„Waarom wind je je er zoo over op?” vroeg Dow. „Je kunt d'r immers toch niks tegen doen.”

„Zoo? Nou, maar ik stuur een ingezonden stuk naar de kranten.”

„Nemen ze niet op.”

„Dat zal je gewaar worden. De kranten hebben de pest aan al die particuliere ondernemingen; ze zijn d'r maar wat fel op om ze een hak te kunnen zetten! Ik zal er een gloeiend stukje van maken, let maar eens op!”

„Dan moet je het nou direct doen, terwijl je nog heet bent.”

„Gaat niet. Costigan is bezet.”

Costigan — Miss Costigan, als zij aangesproken werd — verdeelde haar stenografische werkzaamheden over de vijf leden van den staf. Meestal moest zij er een wachtlijstje op na houden.

Mr. Peavey maakte dus maar onmiddellijk den tocht naar het tafeltje van Miss Costigan, om te „bespreken”.

„Miss Costigan,” begon hij, „zoudt u zoo goed willen zijn....”

„Ik ben bezig,” zeide zij, zonder op te zien.

„Ik bedoel straks, als Mr. Dow weg is om te lunchen. Het is een persoonlijke aangelegenheid....”

„Hè?” vroeg Costigan fel. „'n Afspraakje?”

„O neen! Ik bedoel, dat het geen zakenbrief is, maar een persoonlijke aangelegenheid van mijzelf. 'n Heel belangrijke.”

„In orde.”

Mr. Peavey vond het moeilijk om zijn gedachten bij het werk te houden dien morgen. Inplaats van cijfers krabbelde zijn potlood telkens kleine brokjes zinnen als - „onbeschofte manieren”, „gaat alle grenzen te buiten”, „belasting-betalend inwoner van deze stad”, en dergelijke.

Om twaalf uur ging Mr. Dow lunchen, en tien minuten later fladderde Miss Costigan naar den lessenaar van Mr. Peavey, nam op een punt ervan plaats en balanceerde haar blocnote op haar over elkaar geslagen knieën.

„Begin,” beval zij. „Over een kwartier moet ik weg, want ik heb een afspraak.”

Het dictee viel Mr. Peavey niet gemakkelijk. Hij had nog geen routine van ingezonden stukken. Kort en krachtig hief hij aan: „Aan den hoofdredacteur van... den naam laten wij voorloopig oningevuld. Geachte Heer. Ik moet vier doorslagen van dezen brief hebben.”

„Waarom vier?”

„Een voor elke krant.”

Na een oogenblik zwijgen deelde Miss Costigan mee: „Ik ken iemand, die aan de „Banier” is. Hij zorgt voor de lift.”

Zij giegelde. Mr. Peavey zocht in zijn aantekeningen naar een begin. Hij had gedacht een zakenlijken aanhef te nemen, zooiets als: „In verband met de toestanden op de Bywater Avenue busonderneming, waar ik sinds veertien jaar en acht maanden een dagelijksch passagier van ben...” Maar de jongeman in de bus had hem immers nog op het hart gedrukt, dat het een gloeiend stukje moest zijn, en vooral niet te tam!

„Noteer dit, Miss Costigan. De autobusdiensten in onze stad worden tegenwoordig met den dag slechter...” Verder kwam hij niet. Hij probeerde het eens met op en neer te loopen, zooals de ouwe altijd deed als hij dicteerde. Miss Costigan haalde een spiegeltje te voorschijn en soigneerde haar lokken. Het drong plotseling tot Mr. Peavey door, dat zij een onsympathieke persoonlijkheid was. Met 'n ruk zijn horloge te voorschijn halend, riep hij uit: „Groote hemel, dat is waar ook! Ik had een afspraak! Ik kan dien brief nu onmogelijk beëindigen, Miss Costigan.”

„U bent nauwelijks begonnen,” was het hatelijke antwoord.

Mr. Peavey greep zijn hoed en haastte zich naar een café. Na de lunch liep hij langzaam naar het kantoor terug. Iederen keer als hij een agent ontmoette, laaide de woede fel in hem op. Het uniform — zinnebeeld van de macht, die het individu vertegenwoordigde — herinnerde hem aan dat van den conducteur. Toen de verkeersagent niet keek, stak hij de straat over, alle bestaande voorschriften trotseerend. Eenmaal in het gebouw aangeland, liep hij quasi per ongeluk tegen den liftjongen op en schreeuwde zijn verdieping zoo hard, dat deze bitste: „Ik ben niet doof!” Mr. Peavey was bijna rijp voor anarchist in zijn vijandige houding tegenover alle vertegenwoordigers der autoriteit.

Den heelen middag was hij druk bezig. „Ik schrijf het stuk vanavond thuis, dat is rustiger,” legde hij Dow uit.

Hij wandelde naar huis, daar hij niet van plan was om de autobus-onderneming te begunstigen zolang zijn protest nog hangende was.

Hij kwam aan tafel met een air van gekrenkte hoogheid, dat Mrs. Peavey zich deed afvragen wat er in 's hemelsnaam aan het eten kon mankeeren. Toen hij zijn dessertbordje van zich afschoof, beval hij kort: „Neem de tafel af. Ik heb te schrijven.”

Daar zijn vrouw hem niet vroeg, wat zijn literaire arbeid wel ging omvatten, voegde hij eraan toe: „Ik moet een ingezonden stuk naar de kranten sturen.”

Dat miste zijn effect niet.

„O, Addison! Waarover?”

Hij deed het verhaal ditmaal met meer kleur. De verontwaardiging van zijn wederhelft deed niet onder voor de zijne, het viel haar heel moeilijk, hem niet in de rede te vallen.

„Denk je, dat ze je stuk zullen opnemen?” vroeg zij, toen hij uitgesproken was.

„Ik zou wel eens willen zien of ze het niet deden! De kranten hebben de pest aan die particuliere ondernemingen. Miss... eh... iemand bij mij op kantoor heeft een kennis die aan de „Banier” verbonden is. Ze zijn er fel op, als ze die ondernemingen een hak kunnen zetten. En het zal een gloeiend stukje worden ook, dat beloof ik je.”

Hij kwam echter tot de ontdekking, dat hij zijn vulpen op kantoor had laten liggen — wel een teeken, dat hij vandaag zichzelf niet was.

„Waar is de inkt?” vroeg hij gebiedend.

„O, Addison, die is heelemaal opgedroogd. Ik zei vanmorgen nog tegen mezelf, dat ik toch heusch een nieuwe flesch moest halen.”

„Dat kennen we. Ik zal het dus met potlood moeten doen. In ieder geval zal ik er Miss Costigan morgen vier doorslagen van laten maken.”

Mrs. Peavey kon in gewone omstandigheden niet de geringste zinspelende op de stenografiste verdragen.

Zij had Miss Costigan van haar leven nog niet gezien, doch koesterde een grimmige vijandschap tegen haar. Op dit moment echter waagde zij het niet een vinnigheid te luchten.

„Briefpapier heb je toch hoop ik wel in huis?”

Zij bracht hem een doos luxe-post, waaruit hij een geparfumeerd vel koos, met een gekarteld lila randje.

„O, Addison, je gebruikt mijn mooie papier toch zeker niet voor een potlood-kladje?”

„Ja, welzeker. Dit is een heel gewichtige aangelegenheid.”

Twintig minuten lang was er geen ander geluid hoorbaar dan het gekletter van vaatwerk in de keuken. Toen Mrs. Peavey weer binnenkwam en de borden had weggezet, kondigde zij aan: „We zouden vanavond naar de bioscoop gaan.”

Mr. Peavey, die al lang geen inspiratie meer had, stak met een martelaarsgezicht zijn eversharp in zijn vestzakje en ging met haar mee.

Het effect van het spannende liefdesdrama ging geheel aan hem te loor door een opname in het Journaal, waarin duizenden Amerikaansche mariniers op hem aan kwamen gemarcheerd, regelrecht, als om hem te verpletteren onder hun overmacht.

Toen hij thuiskwam, zette hij zich dadelijk weer aan den arbeid, en beëindigde het stuk. Het was nu wel niet bepaald gloeiend, maar enfin, hij zou het den volgenden morgen op kantoor wel opwarmen.

Zijn buurman, die een eigen auto bezat, was dien dag zoo vriendelijk hem naar kantoor te rijden en hem nog eenige goede raadgevingen te verstrekken.

Maar zelfs na opwarming waagde Mr. Peavey het niet, het stuk onder Miss Costigan's koelen blik te brengen. Toen zij het kantoor verlaten had om te gaan lunchen, zette hij zich voor haar typemachine om zelf het stuk over te typen.

Het was geen gemakkelijk werkje voor zijn ongeoeffende vingers, en de tijd ging zoo snel, dat hij besloot het stuk thuis netjes over te schrijven en dan in 's hemelsnaam zoo maar te versturen.

Weer wandelde hij naar huis, weer ruimde Mrs. Peavey met spoed de tafel af en bracht hem met een bezwaard hart haar postpapier.

Ditmaal had hij zijn vulpen niet vergeten, doch na de eerste tien regels bleek zij leeg.

„Heb je inkt gehaald?” riep hij naar de keuken.

„O, Addison! Ik heb het heelemaal vergeten!”

Mr. Peavey sloeg zijn oogen naar het plafond op. Toen zuchtte hij: „Ik zal het dus met potlood moeten doen.”

Ten langen laatste was het stuk dan toch klaar; hardop voorgelezen, nagekeken, gecopiëerd en

gesloten in een geparfumeerde, lila-omrande envelop. „Aan den Hoofddirecteur van „De Banier”.

„Ziezoo,” zei Mr. Peavey, zijn stramme leden rekkend.

„Ik dacht, dat je het naar alle vier de kranten zou sturen?” merkte Mrs. Peavey op.

„Ik... ik... neen, mijn hand is nu te moe. In ieder geval is de „Banier” het grootste blad, dat leest iedereen. Als de „Banier” het opneemt, zullen de andere bladen het vanzelf overnemen.”

„Je bent moe, Addison. Laat mij dien brief maar even voor je posten.”

„Graag Sara. Ja, ik ben vreeselijk moe.”

Mrs. Peavey nam den brief van hem aan. „Er zit nog geen postzegel op,” zeide zij.

„Doe jij er dan even een op.”

„Er is geen postzegel in huis.”

„Groote hemel!” riep Mr. Peavey getergd uit. „Heb je dan nooit eens iets in huis? Miss Costigan heeft altijd een doos vol postzegels in haar bureau staan...”

„Ja, maar ik ben Miss Costigan niet,” antwoordde zijn eega vinnig. „Neem jij je brief maar zelf mee en laat je lieve Miss Costigan er maar een postzegel opplakken. Ik heb allang genoeg van dat idiote stuk!”

Den volgenden morgen goot het. De buurman met den auto reed Mr. Peavey voorbij zonder een teeken van herkenning te geven, zoodat hij op de autobus aangewezen was. Hij wachtte op den hoek, met zijn eene hand zijn paraplu en den brief omklemmend, in zijn andere hand het geld voor de rit, precies afgepast.

De bus stopte. Mr. Peavey deed zijn paraplu neer, zette zijn voet op de treeplank en zag tot zijn grooten schrik dat het de bewuste conducteur was.

„Allo, instappen,” schreeuwde zijn doodsvijand. „En vlug een beetje! Dit is geen lijkwagen!”

De bus zette zich reeds in beweging en de conducteur stak een hand uit om Mr. Peavey den wagen in te trekken. De hand raakte de envelop, die uit Mr. Peavey's vingers schoot, de straat over.

Mr. Peavey keek bleek door de achterrauit. De brief lag in de goot; het bruine water stroelde er lustig overheen. Een dikke man, die in groote haast langs den rand van het trottoir liep, en wijken moest, stapte er vierkant op.

De envelop was één modder.

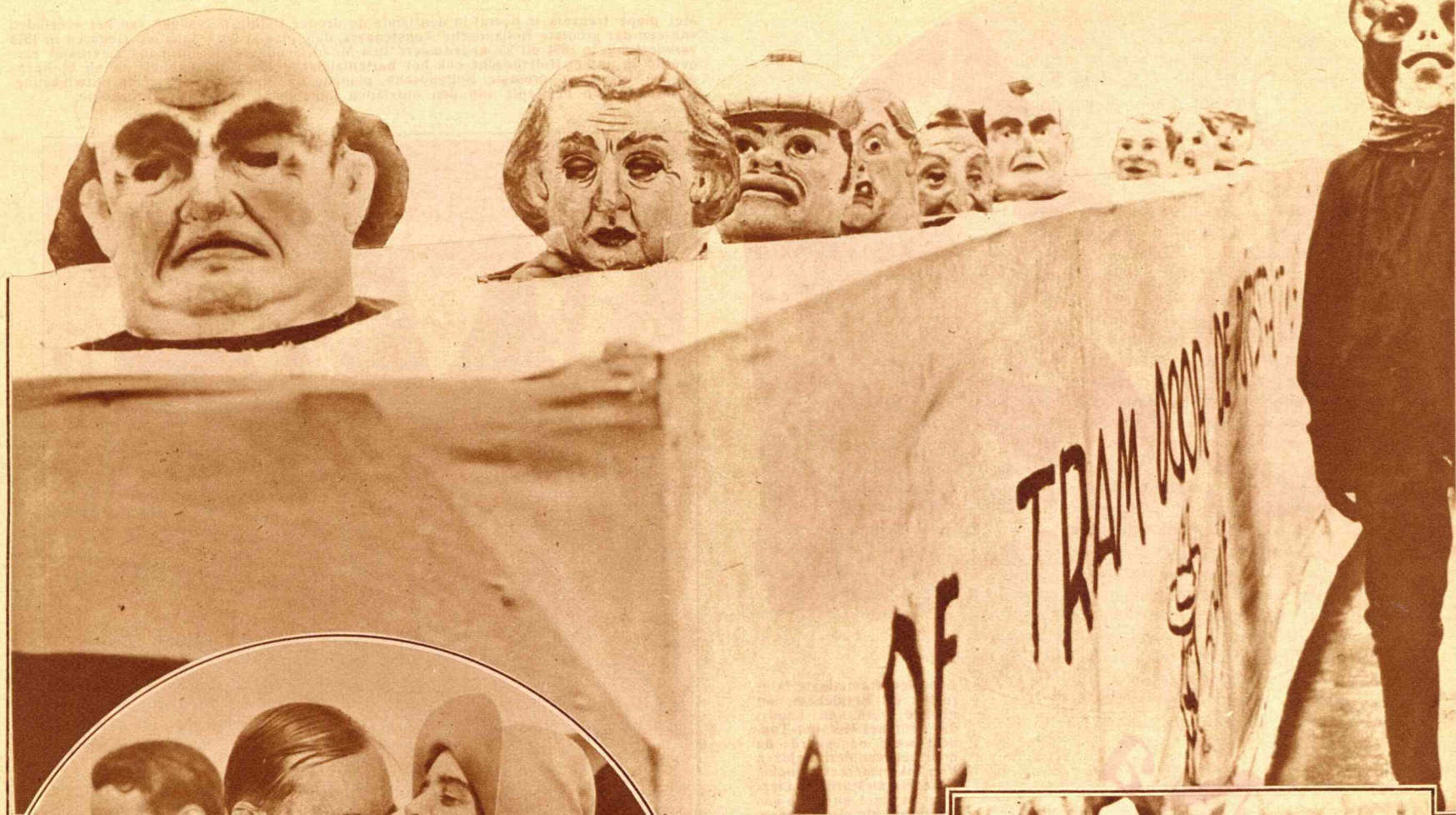
„Gaaf u binnen,” beval de conducteur.

Mr. Peavey gehoorzaamde. De bus maakte een bocht, en hij viel boven op zijn kletsnatte paraplu neer.

Démasqué.

(Foto Fox)

Een praalwagen uit den
Carnavals-stoet te Sittard.
— Toekomstbeeld van de
Limburgsche water-tram.

De beroemde auto-racer Capt.
Malcolm Campbell, die het we-
reld-record auto-rennen, dat
nog ten name stond van den
onlangs verongelukten Sir Hen-
ry Segrave, op 245,73 mijlen per
uur bracht, wordt na zijn ge-
vaarlijken tocht door zijn nichtje
miss Yvonne Middleton op
hartelijke wijze gefeliciteerd.

Carnaval in Nizza — een
aardige figuur uit den
stoet, die door het pu-
blik altijd enthousiast
wordt toegejuicht.

In het bekende hotel Hamdorff te Laren is Carnaval op bijzondere
wijze gevierd door een uitgelezen publiek uit allerlei kringen. De zaal
was herschapen in het Parijsche Montmartre. Men ziet er o.a. onzen
vliegtuigbouwer Fokker (derde van links) aan het grandiooze souper.

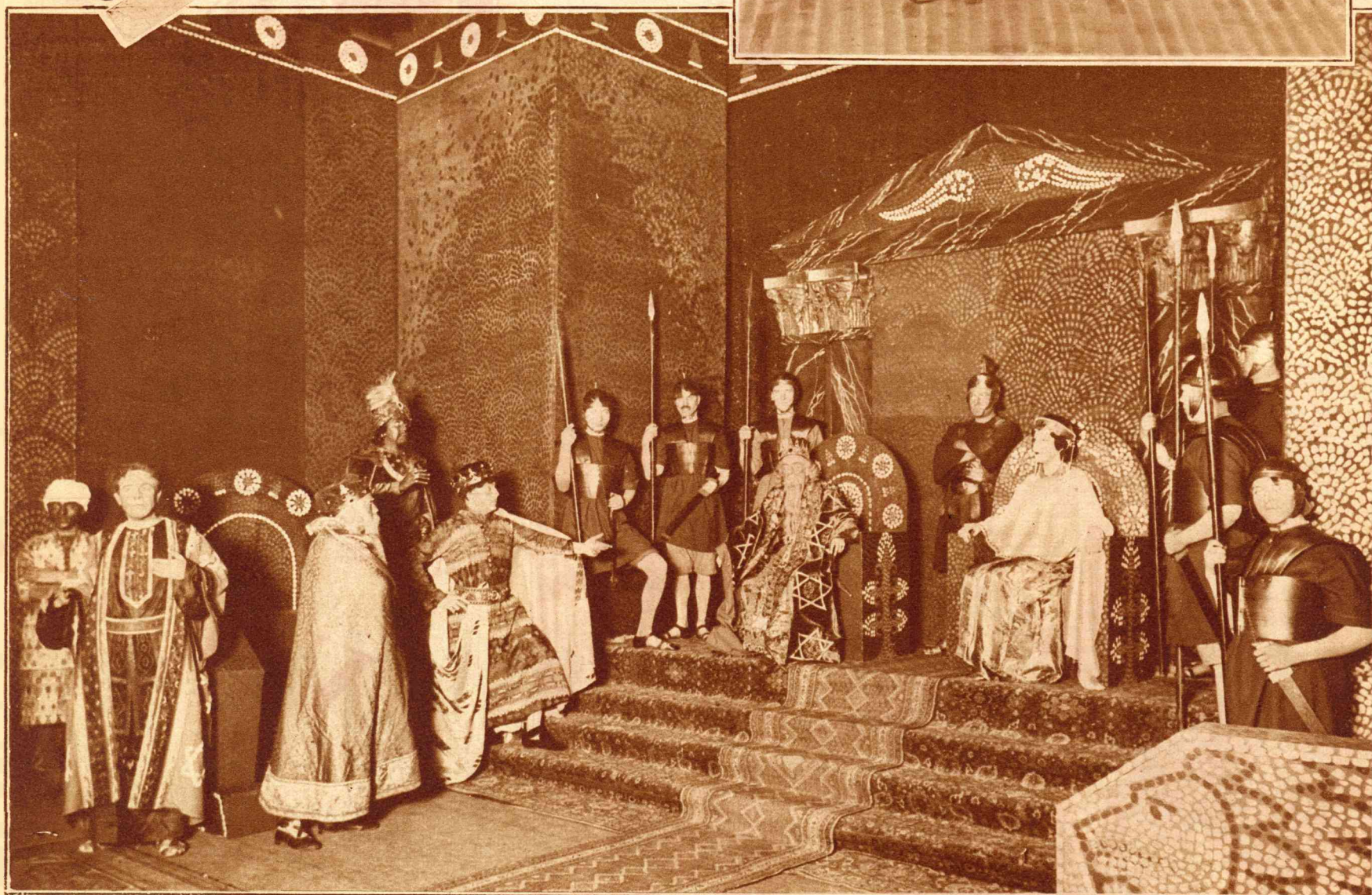
Van Ver

Een der stemmigste tafereelen uit Bethlehem, het nieuwe werk van Laudy, dat door het Hofstad-Tooneel werd opgevoerd: de doortocht van Maria en Jozef. Van links naar rechts: Joekie Broedelet als Maria, Jos. Liesding als Jozef en Louis van Gasteren als Damasceen.

en Na

Met diepe treurnis is overal in den lande de droeve tijding ontvangen van het overlijden van een der grootste Hollandsche kunstenaars, den pianist Dirk Schäfer. Geboren in 1874 verwierf hij in 1894 uit 25 mededingers den Mendelssohn te Berlijn. Langzamerhand veroverde hij na het Hollandsche ook het buitenlandsche muzikale publiek, en hij is heengegaan als onze grootste Hollandsche pianist, op het toppunt zijner ontwikkeling. Hierboven een beeltenis van den ontslapen kunstenaar met zijn echtgenote.

Alphons Laudy's nieuwe tooneelwerk Bethlehem is door het Vereenigd Rotterdamsch Hofstad-Tooneel op buitengewoon verzorgde wijze ten tooneele gebracht. En het is zeker niet de schuld van de medewerkers, wanneer het effect niet geheel evenredig is geweest aan den grootschen opzet. De bouw van dit tweede geesteskind van Alphons Laudy, en zelfs de niet sterke opzet en inhoud daarvan hebben de vele er aan gespendeerde zorgen niet voldoende tot hun recht doen komen. Een staal van de uitmuntende wijze, waarop deze vertooning werd verzorgd, levert dit tafereel in de troonzaal van koning Herodes, Antipater's zoon, bij de ontvangst der drie wijzen uit het Oosten.

VROUWEN LEVEN

De Pelerine in allerlei vormen

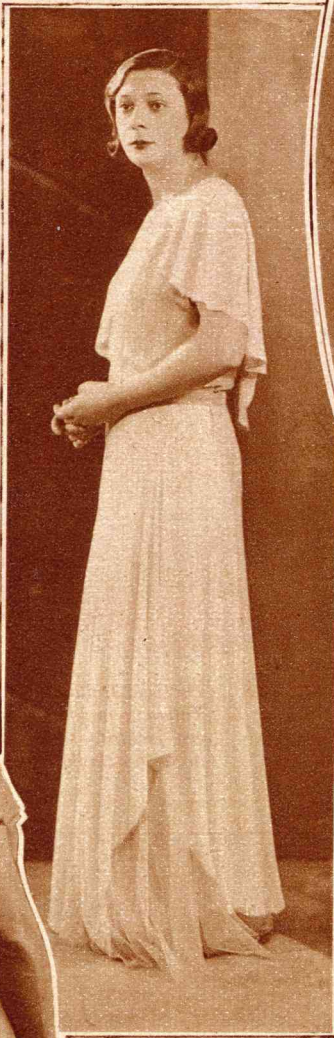
Een der aardigste bijkomstigheden van het moderne toilet is wel de pelerine. Ze paste niet bij de sluike korte japonnetjes van den verleden tijd; maar ze vormt een sierlijke aanvulling van de tegenwoordige golvende lange lijnen, welke in den komende zomer hoogstwaarschijnlijk opgang maken.

Daar is dan vooreerst de pelerine bij het luchtige mouwlooze japonnetje voor heete zomerdagen, — zoo gemakkelijk even om de schouders te leggen wanneer het koeler wordt. Naar verluidt zal hier vooral de kleine pelerine worden gedragen, d.w.z. 'n pelerine die in den rug minstens de taille raakt en somtijds tot aan de heupen reikt en naar voren toe wordt afgerond tot 'n korten schouderkraag.

Behalve die losse pelerine echter komen nog allerlei modellen welke met mantel of japon een geheel uitmaken.

Zoo wordt het eenvoudige japonnetje van onze eerste afbeelding tot een „gekleed“ namiddagtoilet voor jonge meisjes door de cape, welke op den rug, op origineele wijze, met een snoer kralen wordt vastgehouden.

Dit aardige zomertoilet van wit crêpe de chine, gegar-

Robe van wit zijden voile, gegarneerd met strass-borduursel.

Jongemeisjes-toilet van wit crêpe de chine, gegarneerd met blauw. Bijpassende panama-hoed met blauw bandfluweel

neerd met blauwe randen, werd ontworpen door het modehuis Simone Gray. De bijbehorende hoed van wit panama, gegarneerd met blauw fluweelen lint, is een model van Lemonnier.

Bizonder gracieus en geheel in overeenstemming met de golvende lijnen van het avondtoilet is de pelerine van onze tweede

afbeelding. Wit zijden voile vormde het materiaal voor dit fraaie geheel, ontworpen door Cecile Willy. Pelerine, bolero en heupstuk zijn sierlijk bewerkt met strass-steentjes.

Van geheel anderen aard dan bij de voorgaande toiletten is het pelerine-

Avondtoilet van rose zijden mousseline geborduurd met blauwe zijden in twee tinten.

effect van onze derde afbeelding. Bij deze kostbare robe van rose mousseline de soie, geborduurd met blauwe zijde in twee tinten, zijn de mouwen vervangen door 'n paar vleugels van de effen mousseline de soie waarvan ook het in fijne plooitjes genaaide schouderstuk vervaardigd is. De eenvoudige lijnen van dit toilet, ontworpen door Alice Morand, doen den rijkdom van het materiaal ten volle tot zijn recht komen.

Tot slot nog een der nieuwste voorjaarshoeden, een origineele creatie van Reslaw in Londen. Een vlechtwerk van wit en zwart cellophane en zwart fluweel vormde er het materiaal voor.

Nieuwe Kettingen

Het lijkt wel of de kralen voor onze moderne halskettingen steeds groter worden. De nieuwste korte kettingen worden vervaardigd van enorm groote kralen welke op hout gelijken doch zeer licht zijn. Zulke groote, hel gekleurde kralen worden afgewisseld door kleine kraaltjes van

Voorjaarshoed van wit en zwart vlechtwerk met zwart fluweel.

geslepen kristal of van staal. Laten we er om denken, dat zulke zware kettingen alleen maar geschikt zijn voor slanke halzen en niet voor de dikkertjes onder ons!

PAULA DEROSE.

Een practisch Schortje

Indien u dit naai- of handwerkschortje een maal in gebruik hebt, zal het werkelijk onmisbaar voor u blijken.

Bent u aan één of ander handwerk bezig, dan is het altijd prettig, werkstuk en gereedschap bij elkaar te hebben. Uw kluis valt nooit meer op den grond

bij het haken of breien, en bij het plotseling opstaan van uw stoel, hetgeen in een huishouden o, zoo dikwijls zal gebeuren, rolt er nooit iets van uw materiaal zooals wol, zijde enz. weg.

Wanneer u ophoudt met werken, dan kunt u alles in het schortje bergen en het eenvoudig oprollen.

Doch maakt u het van waschbare stof, dan is het ook een praktisch huishoudschortje. Het huishoudboekje, portemonnaie, sleutels, rekeningen die u eventueel ontvangt, alles kunt u bergen in den ruimen zak en nooit behoeft meer iets zoek te zijn en bovendien kan het uitstekend dienst doen bij het ophangen van de wasch; de waschknijpers kunnen er in meegenomen worden, naar de drooglijn en we hebben ze vlug bij de hand.

Voor dit schortje heeft u ongeveer noodig één el grof Russisch linnen, en ongeveer 4 el band om te omboorden.

De rechte lap wordt ongeveer 35 c.M. omgeslagen om den zak te vormen. De zijanten worden dichtgenaaid en zijn onderkant worden omhoog met boorband, de bovenopening van de zak wordt ook omhoog.

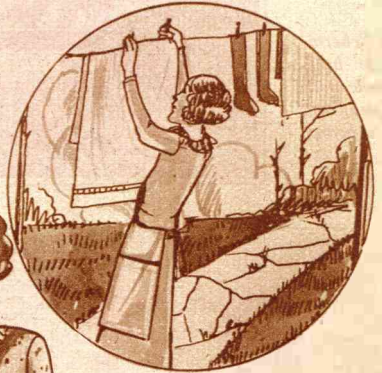
Voor 't handwerkschortje kan u den zak door midden stikken, zoodat twee zakken gevormd worden, doch bij

't huishoudschortje kan er beter één groote zak blijven.

Om den vingerhoed steeds bij de hand te hebben kunt u van boven in 't midden van den zak een reepje elastiek stikken met den bovenkant open. Het

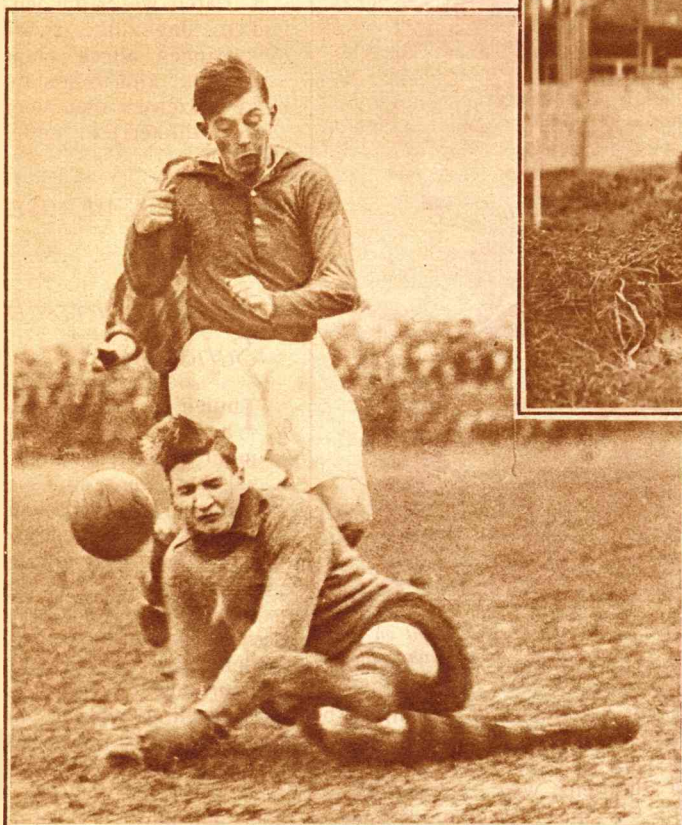
elastiek moet ongeveer $3\frac{1}{2}$ à 4 c.M. breed zijn, de vingerhoed zal er goed tusschen klemmen. Langs den bovenkant van het schortje kan een band gezet worden van hetzelfde materiaal, waaraan einden om achter te sluiten.

Op het handwerkschortje van grof linnen kan een eenvoudig kruissteek- of ander patroontje gewerkt worden in levendige kleuren.

SPORT

VAN DE WEEK

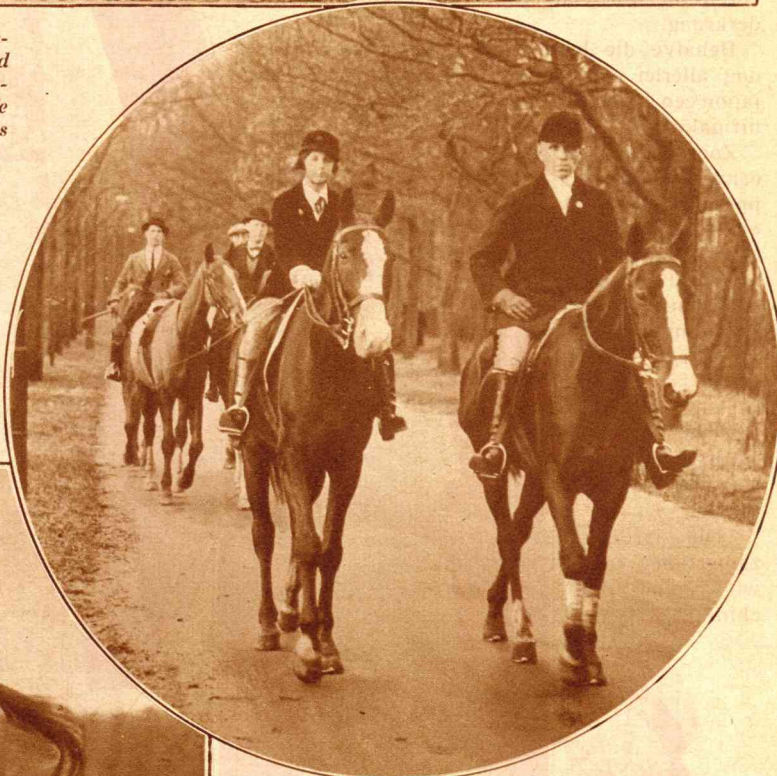
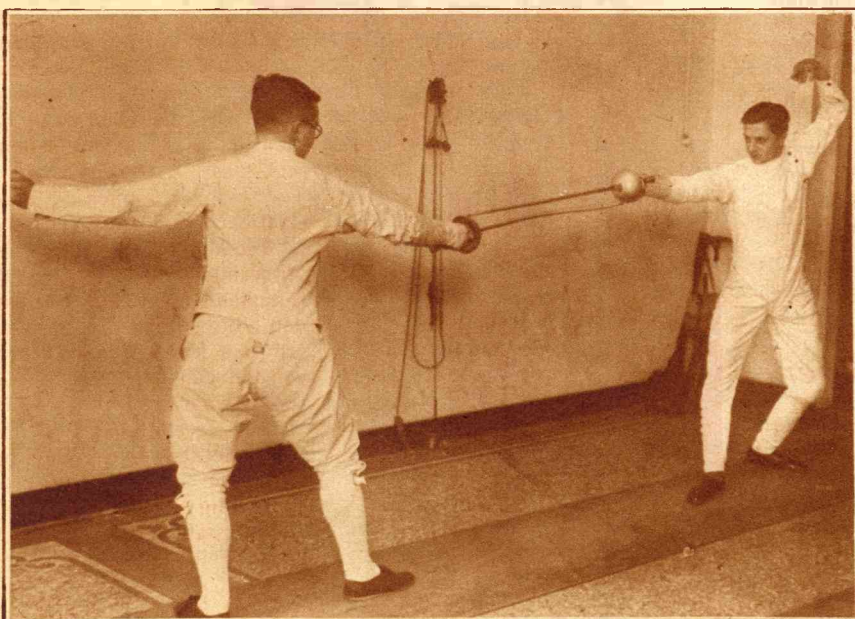
De Amsterdamsche dames-athletiekclub „A.D.A.” hield Zondag j.l. een demonstratiewedloop. Kiekje tijdens de race. Een der haastige dames doet een leelijken val.

A.D.O. wint de „derby” tegen H.V.V. Kiekje uit deze match. Doelman Rek- kers in 'n lastige positie.

De jachtrit der Z.H.J.V. rond Wassenaar. Het nemen van een hindernis.

Zondag vond in de Scherm- zaal „Bouillet” de half- jaarlijksche personeele wed- strijd plaats om den v.d. Haagen Beker. De heeren van Gogh (links) en v. Jole treffen.

De Zuid-Hollandsche Jachtvereniging hield Zaterdag in de omgeving van Wassenaar een jachtrit. Onze fotograaf trof den stoet in de boschrijke omgeving.

A.D.O. wint de plaatselijke ontmoeting tegen H.V.V. met 5—2. Op deze kiek maakt Wim Tap uit een lastige positie het eerste doelpunt voor de thuisclub.

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCH VAN L. G. MOBERLY

Ik heb u iets te vertellen," begon Alan zenuwachtig stotterend, onder den niet-wijkenden blik van zijn vader.

"En ik heb *jou* iets te vertellen," viel meneer Drummond hem in de rede, zijn hand weer opheffend met een gebaar, dat Alan een gevoel gaf van verlamming. „Ik wilde, dat je vandaag op je vijf-en-twintigsten verjaardag hier zou zijn, niet alleen uit gevoelsoverwegingen, niet alleen om je op de gebruikelijke manier te feliciteeren, ofschoon ik natuurlijk wensch, dat het noodlot je sparen zal („Wat een zonderlinge gelukwensch!" schoot het door Alan's brein), doch ik heb nog een andere reden gehad om je bij mij te laten komen. Ik heb je iets te vertellen, iets... dat je zeer zal schokken."

"Mij zal schokken?" herhaalde Alan verschrikt en plotseling schoten hem Dorothy's angstige woorden te binnen: „Ik ben bang, o, ik ben zoo bang!"

"Ga zitten," zei zijn vader op nadrukkelijken toon. „Ga daar zitten!" Hij wees een van de rechte, ongemakkelijke stoelen aan. „Je kunt werkelijk beter gaan zitten, want wat je te hooren zult krijgen, zal je een grooten schok geven. Bovendien moet je me zweren, plechtig zweren, dat je, wat ik je vertellen ga, nooit aan een levend wezen zult openbaren."

HOOFDSTUK IV

„WAT VOOR KEUS HEB IK NOG?"

Het is toch niet waar?" vroeg Alan Drummond angstig. „Het kan toch niet waar zijn!"

"Aan wat ik je zooeven verteld heb, bestaat geen mogelijkheid van twijfel." De oude Drummond sprak kalm, koud bijna. Zijn oogen waren strak op zijn zoon gericht, zonder een schaduw van ontroering of medegevoel. „Ik vond nu den tijd gekomen om je van deze dingen op de hoogte te brengen."

"Maar uw fortuin — ons geld — u kunt toch niet meenen, wat u daarvan gezegd hebt."

"Mijn geld is verdiend op de wijze, die ik je verteld heb," antwoordde Drummond koud, „en de feiten, die je moeder betreffen, raken mijn zoon niet."

"Maar die feiten richten mij ondertusschen ten gronde," riep Alan bitter uit.

Meneer Drummond haalde bijna onmerkbaar de schouders op, zijn oogen — grijs en koud als twee steenen — waren onafgebroken op Alan gevestigd. De jongen was het laatste uur aan de hevigste aandoeningen ten prooi geweest.

"Je moet handelen naar wat ik je verteld heb en naar wat je het beste dunkt," ging de vader voort. „Het was mijn plicht de feiten voor je bloot te leggen, aan *jou* is het, te kiezen, welke gedragslijn je verder wilt volgen. Je bent volkomen vrij om te doen en te laten wat je wilt."

"Vrij?" herhaalde Alan ironisch. „Heb ik nog keuze? Wat kan iemand, die een fatsoenlijk man wil blijven, doen tegenover feiten als ik zoo juist gehoord heb?"

Weer haalde de oudste Drummond zijn schouders op en hij spreidde zijn handen uit met een afkeurend gebaar.

"Het spijt mij, dat mijn mededeeling je zoo opgewonden heeft. Je ontziet je niet te insinueren, dat je je vader een allesbehalve fatsoenlijken kerel vindt."

"Had u misschien gedacht, dat ik niet geschokt zou zijn?" vroeg Alan geprikkeld. „Ik verbeeld mij nog steeds, dat dit alles een afschuwelijke nachtmerrie is, waaruit ik dadelijk zal ontwaken."

"Ik vrees, dat dit niet het geval zal zijn; je zult later wel tot de bevinding komen, dat het geen droom is," verklaarde meneer Drummond langzaam. „Je moet den moed hebben de feiten onder de oogen te zien!"

En om nadruk aan zijn woorden te geven, richtte hij zich in zijn volle lengte op en stond kaarsrecht en zwijgend naast den schoorsteen, terwijl hij

met een naargeestig glimlachje naar Alan keek.

„Je opwinden is nutteloos, tegen den stroom oproeien geeft eveneens geen zier. De feiten zijn, zooals ik ze je heb meegedeeld en klagen en jammeren kan er niets aan veranderen. Natuurlijk ben je volkomen vrij om je eigen weg te kiezen, voor zoover er geld is. Die andere zaak beschikt de toekomst en daar staat een mensch machteloos tegenover."

Alan keek de sombere kamer rond, waarvan hij vanaf zijn jeugd een hevigen afkeer had gehad, en een huivering voer door zijn leden. Hij voelde zich plotseling als een rat in een val en de onbeweeglijke gestalte en het onbewogen gezicht van zijn vader deden wrok en woede in hem opwellen, een woede, die hij niet onder woorden kon brengen. Sedert zijn prille jeugd was hij inwendig bang geweest voor dezen kouden, sarcastischen man, die zich nooit echt als een vader met hem bemoeid had of hem liefde of genegenheid had betoond. Deze vrees was met de jaren toegenomen en nog steeds hield ze hem bevangen.

Hij verlangde er naar in een stroom van toornige woorden uit te breken, iets te zeggen, om zijn vader uit die onbewogen strengheid, uit die ijzige kalmte te schudden en iets te doen, dat dit onveranderlijke gezicht uit zijn strakke plooi zou brengen en dien onaandoenlijken blik zou doen branden en fonkelen van razernij. Maar de wrokkende woorden bestieven den jonge man op de lippen... toen het moment kwam om ze uit te spreken, *durfde* hij niet — zooals hij zelf met grimmigen spot bedacht — hij *durfde* zijn booze gedachten niet uit te schreeuwen.

„Het beteekent, dat aan mijn heele leven een andere wending moet worden gegeven," merkte hij alleen dof op.

„Ik kan je redeneering niet volgen; niets van wat ik je verteld heb, raakt je loopbaan."

„Misschien niet. Maar al het andere wel. Van alles waarnaar ik verlangd en gestreefd heb, zal nu nooit iets kunnen komen."

„Ik leid uit je bitteren toon af, dat deze opmerking op een huwelijk slaat," zei de oudste Drummond droogjes. „Nu, *jij* moet besluiten in hoeverre er in je huwelijksplannen door mijn onthullingen wijziging komt."

„De mogelijkheid van een huwelijk is nu eens en voor altijd uitgesloten," antwoordde Alan scherp

en zijn stem trilde. „Het was me heel wat waard geweest, als ik dit maar eerder geweten had!"

No. 2

„Ik had gemeend, dat je vijf-en-twintigste verjaardag de geschiktste gelegenheid was om het te vertellen; ik had niet gedacht, dat je het, wat ons vermogen betreft, zoo zou opnemen en je moeder..."

„Ik kan mij niet indenken, hoe ik er anders tegenover zou kunnen staan," viel Alan zijn vader haastig in de rede. „Maar wat voor nut heeft het tenslotte, te trachten het onvermijdelijke te verzetten? Want onvermijdelijk is het."

Hij draaide zich om en tuurde door het raam naar buiten; op zijn jeugdig, knap gezicht lag een trek van onuitsprekelijke droefheid.

Zijn vader was echter niet in het minst getroffen door het verdriet van zijn zoon. Zijn grijze oogen waren nog steeds koel en onaandoenlijk, zijn lippen in een strakke lijn samengeperst.

„Het heeft werkelijk geen zin, dit onderhoud nog verder voort te zetten," zei hij na een korte pauze.

„Ik ben blij, dat je de zaak zoo verstandig opneemt. Geen verwijt en geen bittere woorden kunnen het onvermijdelijke veranderen. Als je er nog eens ernstig over gedacht hebt, moet je mij maar laten weten of je van plan bent je tegenwoordige loopbaan te blijven volgen, of dat je van carrière wenschte te veranderen. Je toelage zal als gewoonte op je bankrekening worden gestort."

„Nu kan ik geen plannen maken of een besluit nemen," riep Alan heftig. „Ik moet weggaan en rustig over alles nadenken. Ik moet nog leeren, me aan het denkbeeld van een ander leven te wennen."

„Goed dan" — weer haalde meneer Drummond eventjes zijn schouders op — „als je op mijn leeftijd gekomen bent, zul je geleerd hebben in te zien, dat de liefde, het huwelijk en alles wat er bij behoort, meestal te hoog aangeslagen worden. De werkelijke, blijvende waarde van deze dingen is veel geringer dan de meeste menschen denken. Het is iets van voorbijgaanden aard in een menschenleven; en als ik het mag zeggen zonder me je toorn op den hals te halen: de verstandigste menschen zijn zij, die van dit alles afstand doen."

De oude Drummond praatte op een toon, alsof hij over een theoretisch onderwerp discussieerde en allerminst als een vader, die genoopt is de beste idealen van zijn zoon te vernietigen.

Maar met Alan was het al zoo ver gekomen, dat hij geen behoefte meer had aan verzet. Zijn kelk van bitterheid was meer dan vol en zijn eerste opwelling van wrok had plaats gemaakt voor een bijna ondraaglijk gevoel van ellende.

„Is er niets meer aan te doen?" viel hij plotseling uit, zonder op de laatste woorden van zijn vader in te gaan. „Bent u er zeker van, absoluut zeker, dat er geen gaatje is om te ontkomen?"

Een flauw glimlachje zweefde om Drummond's lippen.

„Absoluut. Ik ben niet gewoon, mij door mijn verbeelding te laten leiden. De feiten zijn precies, zooals ik ze je heb medegedeeld. Jij bent mijn eenige zoon; mijn fortuin zal natuurlijk het jouwe worden, op welke wijze het ook verkregen is. Je hebt alleen het nadeel, dat je moeder..."

„Ja, ik weet het, ik weet het," onderbrak Alan hem haastig, daar hij niet verdragen kon, dat de woorden van zooeven weer uitgesproken zouden worden. „Wij hoeven dit niet nog eens te herhalen; zóó aangenaam is dat niet. Maar hoe kunt u dat verwenschte werk doen? Waarom doet u het? Ik wil absoluut niets meer van uw geld aanraken."

Er klonk opnieuw woede in de stem van den jonge man. „Geen wonder dat alles hier mij altijd een gevoel van weerzien en afkeer gegeven heeft," ging hij opgewonden voort. „Waarom kunt u niet met dat verschrikkelijke werk uitscheiden? Het is immers een afschuwelijke gedachte, dat ons geld verdiend wordt op de wijze, die u beschrijft!"

„Beste jongen, ik begrijp je gevoelens volkomen,

BERICHT

In de Nederlandsche Bibliotheek is dezer dagen verschenen een nieuw prachtwerk onder den titel:

Marcia Schuyler

van de welbekende Amerikaansche schrijfster Grace Livingstone Hill. Het verhaal verplaatst ons in het begin van de 19e eeuw in een klein Amerikaansch stadje. De zorgen en bestaansmoeilijkheden, waarmee de bewoners van deze opkomende plaats te kampen hebben, hun strevingen en sympathieën, dit alles heeft Grace Livingstone Hill op ontroerende wijze in de levensgeschiedenis van Marcia Schuyler uitgebeeld. Een ingenaaid exemplaar van dezen roman, dien iedereen gelezen moet hebben, kost slechts 15 cent en een ingebonden boek 70 cent. Ze zijn op aanvraag verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en kantoren. Wanneer men zijn bestelling doet bij de administratie gelieve men respectievelijk 5 en 10 cent voor portokosten in te sluiten.

maar geloof mij, die ontzetting duurt maar een oogenblik. Je zult weldra leeren inzien, dat ook dit werk zijn verdienstelijke zijde heeft. Als je ouder wordt, zul je niet meer zoo ziekelijk kieskeurig en overdreven zijn."

Hij sprak langzaam, met een sarcastisch lachje, dat heel even om zijn lippen speelde. „Als je mijn leeftijd hebt, zul je inzien, dat het verkeerd is je hart te laten spreken. Je zult zelf ook een of ander stokpaardje krijgen en je zult de feiten aanvaarden. Ondertusschen..."

„Ondertusschen is mijn leven verwoest en mijn hart gebroken!" riep de jongen hartstochtelijk uit. „Nooit zal ik meer één stap hier in huis zetten!"

HOOFDSTUK V

HET PENSION

Nu moet u er eens rustig over nadenken, waarheen u mij brengen wilt."

Peter Hodgon sprak op vriendelijken, maar beslist toon tegen zijn vreemde bezoeker, die gehoorzaam op den stoel had plaats genomen, dien hij haar toegeschoven had, hoewel zij op het uiterste puntje zat en met haar angstige oogen schichtig rondkeek, als een gevangen dier, dat door een ketting in bedwang gehouden wordt.

„Komt u van ver om mij te halen?" ging hij voort. „En zocht u bepaald mij of wilde u den eersten den besten dokter hebben dien u vinden kon?"

„Ik — weet — het — niet," antwoordde zij langzaam. Zijn rustige, vriendelijke beslistheid had de gewenschte uitwerking en deed haar een beetje kalmeeren.

„Bent u gestuurd om een dokter te halen, of kwam u uit eigen beweging?"

„Ik — weet — het — niet," antwoordde zij weer op haar doffen toon. „Alleen, kom gauw, alle rozen zijn dood."

„Is er iemand ernstig ziek — of misschien — gevallen?" Peter sloeg er maar een slag naar om iets uit haar te krijgen. En hij scheen doel getroffen te hebben, want plotseling sprong de vreemde bezoeker op en klemde zich koortsachtig aan zijn arm vast.

„Gevalen, ja gevallen. Ik ben dadelijk gekomen. Ik geloof, dat ik een heel stuk hard gelopen heb. Toen zag ik het koperen bord op uw deur en — en — Kom gauw, alle rozen zijn dood!"

„Zou u mij den weg naar het huis kunnen wijzen, waar het gebeurde?" vroeg Hodgon.

De greep om zijn arm werd vaster; er kwam een vreemd licht van zich-herinneren in de mooie oogen.

„Er zijn boomen naast het huis en er is een kerk in de buurt en de autobussen gaan er vlak langs. Het is er altijd vreeselijk rumoerig!"

„Boomen — autobussen — een kerk." Hodgon liet de naaste omgeving snel aan zijn geestesoor voortbijtrekken, want hij was ervan overtuigd, dat zijn bezoeker in dit vreemde toilet niet van heel ver kon gekomen zijn. Meer dan één straat scheen aan haar beschrijving te beantwoorden, maar hij kon zich haar, met haar kostbare japon en voorname verschijning, niet voorstellen als komende uit een of andere achterstraat.

Zijn overpeinzingen werden echter ineens door de vrouw zelf verstoord. Plotseling liep zij van hem weg en was weldra buiten de deur en bijna halverwege de hall.

„Kom," zei zij en Hodgon volgde zijn bezoeker, zich in spanning afvragend, waarheen ze hem

zou brengen. Haar vingers tastten reeds naar den knop, dien hij voor haar omdraaide en een seconde daarna was zij op straat. Met haastige stappen liep zij in noordelijke richting; ze keek rechts noch links en vervolgde haar weg met de zekerheid van iemand, die een bepaald doel voor oogen heeft.

Hodgon had op zijn weg door de hall een jas gegrepen en die om haar heen geslagen, toen zij de stoep afging, zonder dat deze attentie tot haar doorgedrongen scheen te zijn. Zij sprak geen woord tijdens den haastigen tocht en Hodgon bedacht, dat hij beter in bed had kunnen liggen, dan om

de kleine, grijze, onaangename oogen, die strak op de dame gevestigd waren, een zweem van angst of woede of misschien wel van beide ontdekte.

„En wat bezielt u eigenlijk op dit uur van den nacht iemand wakker te roepen? Wild-vreemde menschen op den koop toe," ging de vrouw voort, met een vluchtigen blik naar den dokter en wéér kwam die flikkering van angst of woede in haar oogen.

„Maar ik kèn u." De dame in avondtoilet en Hodgon bleven op den drempel staan en staarden naar het wreede, afstootende gezicht van de oude vrouw. „Ken ik u niet?" veranderde de dame haar zin, toen de andere vrouw haar strak bleef aankijken, zonder ook maar de minste beweging te maken om haar binnen te laten. „Ken ik u niet?"

Voor de derde maal meende de dokter die flikkering te bespeuren in de oogen van de vrouw, die met haar hoekige gestalte de deuropening blokkeerde, doch het volgende oogenblik kwam hij tot de conclusie, dat zijn verbeelding hem parten moest hebben gespeeld, want de vrouw schudde nadrukkelijk het hoofd en antwoordde prompt: „Nog nooit in mijn leven heb ik u gezien en ik ben er zeker van, dat als ik u gezien had, ik dit niet vergeten zou hebben." Bij het slot van haar zin bleef haar blik rusten op de oranje japon, waarvan de jas van den dokter was afgegleden.

„Hier was het toch." De onbekende dame keerde zich nu om en greep Hodgon bij den arm. „Ik weet zeker, dat het hier was — in de kamer aan den linkerkant van de gang." En zij wees in de juistgerichting, terwijl haar oogen grooter en donkerder werden door de inspanning van zich alles te willen herinneren.

De elektrische lamp boven de deur zette haar gezicht en gestalte in het volle licht en het was duidelijk te zien, dat zij zich tot het uiterste inspande om den sluier, die over haar geheugen uitgespreid scheen te zijn, weg te rukken. De vrouw op den drempel staarde haar met een minachtend-medelijdenden blik aan, alsof zij met een ontvluchte krankzinnige te doen had.

„Alle rozen zijn dood," ging de langzame, zachte stem voort. „Er waren roode rozen op tafel — vazen met rozen, en hij had rozen in de hand, toen —" Zij hield plotseling op en deinsde terug naar Hodgon. Er was onuitspreklijke vrees in haar oogen en haar gezicht was bleek en ontdaan.

„Het souper stond nog op tafel," vervolgde ze, „u moet het zich herinneren — ja, natuurlijk herinnert u het zich nog. U bracht de schotels binnen — u zag de rozen." Ze sprak heftig en strekte met een wild gebaar haar arm naar de onbarmhartige vrouw in de deuropening uit, alsof zij smeekte haar toch te begrijpen. Het was evenwel vruchteloos. De vrouw keek Hodgon aan en haalde de schouders op.

„Ontoerekenbaar," zei ze zachtjes. „Ik ben niet gek — absoluut niet!" protesteerde Hodgon's gezellin, die de opmerking van de vrouw gehoord had. „Alleen is het soms duister in mijn geest. Dan kan ik mij de dingen niet duidelijk herinneren — zij flitsen vaag door mijn hoofd en 't is dan erg moeilijk er uit wijs te worden. Maar ik weet zeker, dat dit het huis was en dat dáár de kamer is. De tafel moet nog gedekt staan — de rozeblaadjes moeten nog op den grond verspreid liggen en hij" — haar stem heefde — „hij moet ook nog daar zijn."

(Wordt voortgezet)

Morgenzon in het schilderachtige Zwitsersche stadje Stein, gelegen aan het punt, waar de Rijn het Bodensee verlaat. (Foto Max Burkhardt)

drie uur in den nacht door de straten van Londen te rennen met een vrouw, die niet heelemaal bij haar verstand scheen te zijn en hem de hemel mocht weten waarheen voerde.

Zij liep met verwonderlijke zekerheid de eene straat in, de andere straat uit en hield ten slotte stil voor een klein, grijs-gepleisterd huis juist op een hoek, waar twee straten elkaar kruisten. In een kleinen tuin aan de ééne zijde van het huis stonden een paar boomen en achter dien tuin teekende zich een torenspits af tegen den hemel, waaraan de eerste teekenen van den dageraad reeds begonnen te lichten. De straat, terzijde van den tuin, lag nu verlaten, doch Hodgon herkende die als een drukken verkeersweg en hij begreep, dat haar beschrijving juist was geweest — boomen, autobussen, een kerk, straatrumoer.

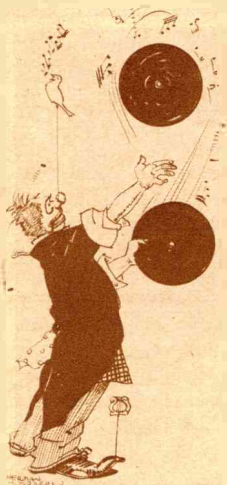
De voordeur van het huis stond open. Blijkbaar was het een pension of flatgebouw, waarvan elke verdieping afzonderlijk verhuurd werd. Hodgon's gids ging vlug de steenen trap op naar de tweede etage. Daar belde ze zachtjes aan bij een deur, die op het kleine portaal uitkwam. Er verliepen een paar minuten, voor er aan de andere zijde eenig teekenen van leven verneembaar werd; zij hoorden ze schuifelende voetstappen en een moment later deed een oude vrouw de deur open. Zij was niet alleen oud, maar ook afstootend-leelijk; haar oogen stonden te dicht bij elkaar; haar haar, dat in pieken om haar voorhoofd sliertte, was vaal en dun en onder den mantel, dien zij had omgeslagen, was haar plompe, hoekige figuur duidelijk zichtbaar.

„Ik heb een dokter gehaald," hijgde Hodgon's gezellin. „Alle rozen zijn dood."

„U veronderstelt toch niet, dat een dokter ze weer levend kan maken?" was het scherpe antwoord, doch Hodgon verbeeldde zich, dat hij in

De Zwarte Schijf

Aldus wordt in den volksmond de gramfoonplaat genoemd. Of de oude gramfoonrollen, die door de platen zijn verdrongen, ook uitsluitend zwart waren gekleurd, kunnen wij niet met zekerheid zeggen. Doch de thans algemeen gebruikte ronde plaat, wordt door alle eerste-klasse-maatschappijen zwart gekleurd in den handel gebracht.

Men ziet tegenwoordig wel dunnere, zeer lichte platen, wit en bruin gekleurd en van een soort celluloid vervaardigd.

Deze worden aangeprezen als onbreekbaar, vouwbaar en onbrandbaar! Prachtige eigenschappen! Doch zo lang dit nieuw soort platen inzake klankvoortbrenging de zwarte schijf niet evenaart, zal iedereen nog de voorkeur aan de laatste blijven geven.

Wat voor muziek wordt er al niet op de zwarte schijf vastgelegd en door deze natuurgetrouw weer-

gegeven! Vocale en instrumentale muziek, elk afzonderlijk of in combinatie en in alle mogelijke zettingen.

Het vijftigtal platen, dat door de Supraphoon aan de abonne's van dit weekblad is aangeboden, bevat op dit punt een groote verscheidenheid.

Vocale muziek: solo's, duetten, trio's, kwartetten en koren.

Instrumentale muziek: vioolsolo met piano, gitaar-duo, groot Symphonie-, groot Militair-, Jazz-, Dans- en Salonorkest. Voor de Geestelijke Muziek: Kerkorgel met fanfare, of met orkest en klokken, of met harp en strijkorkest.

Men ziet het reeds aan de benamingen, dat alle combinaties gevormd zijn naar het karakter der uitgevoerde muziek.

Enkele voorbeelden ter verduidelijking van het bovenstaande.

1. Instrumentale solo.

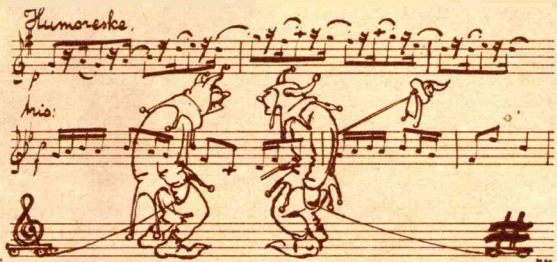
De concertmeester van het Staatsopera-orkest te Berlijn: Georg Kniestadt speelde met den bekenden pianist Wilhelm Grosz voor de microfoon twee der beroemdste solo's gecomponeerd door Drdla: Kubelik-Serenade en Souvenir (A 07).

Twee melodieuze, fijn gerhythmeerde vioolsolo's, door Kniestadt met prachtvollen, helderen toon en veel charme voorgedragen en door Grosz uitmuntend begeleid. Bewonderenswaardig is vooral het dubbelspel in het Trio van de Serenade, door den violist gaaf en rein van toon gespeeld.

2. Salon-orkest.

Dergelijke, charmante muziek voor orkest is te hooren op plaat A 011: Humoreske van den Boheemschen componist Dvorak en A 012: Serenade van den Rus Moszkowski. Beide, uiterst fijne werkjes zijn door een daarvoor speciaal saamgesteld salonorkest gespeeld. Bevattelijke, verkwikkende muziek van groote meesters, voor onze Hollandsche ooren bijzonder aantrekkelijk door eigenaardige melodische en rhythmische wendingen.

Op de keerzijde der Humoreske-plaat staat de begeesterende ballade van Carl Loewe:

„Fridericus Rex, unser König und Herr,
der rief seine Soldaten allesamt ins Gewehr,
zweihundert Bataillons und an die tausend
Schwadronen,

und jeder Grenadier kriegt sechzig Patronen.”
Het is door den heldenbariton Hermann Schey kloek en met geweldig élan uitgebeeld.

Op de keerzijde der Serenade-plaat staat: „Uhlanen attaque”, een Militaire Galop, van den beroemden marschcomponist Carl Bohm, op levendige, opgewekte wijze door Giorgio Amato's orkest gespeeld.

3. Zangduo.

Een aardig duo is het lied: „Es ritten drei Reiter zum Tore hinaus”, gezongen door de sopraan Elisabeth Grunewald en den tenor Kurt Rodeck met orkestbegeleiding (A 0112). De overbekende melodie van dit volkslied is kunstzinnig bewerkt. Zij verliest er niets van haar oorspronkelijk karakter, doch wordt er des te aantrekkelijker door. De solisten beschikken beiden over een welluidende stem en dragen het lied met fraaie dictie voor.

Op de keerzijde dezer plaats staat de opgewekte marsch uit de Charell-Revue: „Die drei Musketiere,” gespeeld door Groot Jazz-orkest, terwijl 't refrein:

„Drei Musketiere,
drei Kavaliers,
drei scharfe Rapiere,
für die Freiheit stehen sie ein.”
gemarkeerd en klankrijk door een mannenkwintet wordt gezongen.
(Adv.) (wordt vervolgd)

ROOKT v.ROSSEM'S TROOST

ABONNEERT U OP

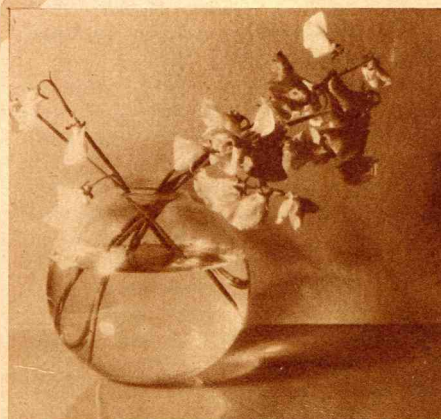
'S-GRAVENHAGE IN BEELD

KOPERDIEPDRUK

is HET procédé voor het
natuurgetrouw weer-
geven van Uw artikel!

Alzoo....

DE BESTE RECLAME.

Proeve van illustratie

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam